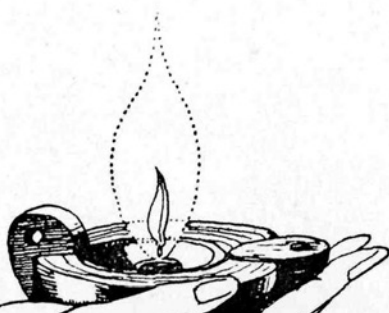

Poštnina plačana v gotovini.

6
1935

VIGREO

VIGRED, ženski list z Modno in Krojno ter Vzorčno prilogo. — Izhaja vsak mesec. — Naročnina znaša Din 25.—, z mesečno prilogo Din 50.—. Če se naroči 20 izvodov (brez priloge) pod enim naslovom, le Din 20.—, za inozemstvo Din 32.—, s prilogo Din 64.— Izdaja konzorcij Vigredi (Vida Masič) v Ljubljani, Masarykova cesta, 12. Uredništvo (odgovorna urednica Zora Poženel) in upravnništvo Masarykova cesta 12, palača Vzajemne zavarovalnice. Tiska Misijonska tiskarna v Grobljah, za tiskarno odgovarja Jožef Godina C.M.— Telefonska številka 3519.

Sklep uredništva 10. prejšnjega meseca. Rokopisov uredništvo ne vrača, nenaprosenih prispevkov ne honorira.

Rokopisi in vsi dopisi, ki se tičejo vsebine Vigredi, naj se naslovijo na uredništvo, vsi dopisi glede naročil, reklamacij in naročnine pa na upravništvo Vigredi, Masarykova c. 12, Ljubljana.

DOBRE KNJIGE

»Evharistični cvetovi«. P. Krizostom O.F.M. je napisal prav za pripravo na evharistični kongres 4. zvezek otroških igrice, ki ga je založil A. Sfiligoj, Ljubljana, sv. Petra c. Pa ne samo za pripravo na evharistični kongres, ampak tudi sicer bodo igrice in deklamacije povsod dobrodošle, saj izbrane snovi za otroške prireditve zelo manjka. Knjižica vsebuje 4 deklamacije in 3 igrice iz evharističnega življenja. Knjižica, katero toplo priporočamo, se dobiva pri založniku, v Jugoslovanski knjigarni, v Cirilovi tiskarni v Mariboru in pri frančiškanskem vratarju. Stane Din 6.— kar je izredno nizka cena, in si jo bo zato vsakdo lahko omislil.

»Junjska pobožnost v čast Srcu Jezusovemu«. Na velike in slovesne dneve letošnjega Evharističnega kongresa se moramo predvsem notranje pripraviti. Daljna duhovna priprava je bila že izvršena s posebnimi molitvami, evharističnimi pobožnostmi, misijoni, duhovnimi vajami itd. Bližnja priprava so bile letošnje »Evharistične šmarnice«, ki so se opravljale ves mesec majnik po naših cerkvah. Nič manjša pa ne sme biti naša zadnja, najbližja priprava, ki bo obsegala ves letošnji mesec junij do kongresa.

Kaj pa je v mesecu juniju bolj primerno in bolj uspešno kot to, da lepo in skrbno opravljamo vsak dan pobožnost k presv.

Srcu Jezusovemu? Ta junijska pobožnost se je za šmarnicami začela zadnja leta že marsikje širiti tudi po naših krajih (zlasti po lavantinski škofiji) in je povsod rodila najlepše uspehe. *Letos pa se naj razširi še bolj in se naj obhaja še z večjo slovesnostjo kot priprava na naš evharistični kongres.*

Za koristno opravljanje junijske pobožnosti potrebujemo primerne knjižice, ki nas vodi skozi ves mesec in nam odkriva lepoto in zaklade božjega Srca. Glasnik presv. Srca Jezusovega v Ljubljani je doslej založil že več takih knjižic, ki so bile vse sprejete z velikim uspehom. *Letošnja bo pa še posebno lepa in koristna.* Spisal jo je priznani ljudski pisatelj, g. duhovni svetnik Janez Zabukovec, župnik v Komendi. Imenuje se »Vrtnice« ker tako lahko imenujemo celo junijsko pobožnost.

Knjiga je pisana zelo toplo, prepričevalno in jasno. Obsega za vsak dan kratko premišljevanje z enim ali več zgledi. Jezik gladko teče. Zgledi so vzeti iz življenja, so lepo izbrani in poučni. Vsebina je zelo bogata in mnogovrstna.

Za knjižico je napisal ljubljanski vladika dr. Gregorij Rožman toplo priporočilo in želi, »naj bi ta knjižica premišljevanj o presv. Srcu dala mnogim dušam, da bodo Jezusa temeljiteje spoznale, zvesteje ljubile in za grehe vestneje zadoščevale«.

VIGRED

LETO XIII.

LJUBLJANA, 1. JUNIJA 1935

ŠTEV. 6.

Peleasa:

EVHARISTIČNI KRALJ PRIHAJA...

Odkar je utihnila lira Davidova, na kateri je pel: »Oznanjal boš slavo Tvojega imena« je Tabor kraljica palestinskih gora. Kot kaplja rose na venčnem listu se razprostira na Esdreloński planoti v svoji jasni lepoti. Na vedrem nebu se začrtavajo njeni plemeniti obrisi, bogati kot tkanine Feničanov. Povsod žuborijo potočki, pojejo ptički, povsod obilost jasne modrine, nežne beline.

pašniki, obrobjeni z milijoni cvetlic, jo obdajajo, celi logi lavorja kronajo njeno čelo. Proti njenim kolenom pa se stiskajo temno zelene smreke in ponosni hrasti jo zvesto stražijo. Ob njenem vznožju pa razgriinjajo cvetoče terase svoje preproge, lepše kot vezenine babilonske, krasnejše

Pot na Tabor je precej strma in dobro je, ustaviti se in občudovati to očarujočo lepoto pokrajine, ki se dviga pomladanska in ponosna.

Štirje popotniki se pomikajo po cvetoči in dehteči poti na goro. Eden izmed njih gre naprej. Dasi ne gleda ne na desno, ne na levo, vendar njegove žareče oči objamejo vso to lepoto narave, ki je le slaboten odsev večnega bleska, podoben je zahajajočemu soncu, ki polagoma ugaša v večernem mraku. Rast mu je visoka in veličastna, hoja lahka in plemenita, noge se komaj dotikajo tal. In obraz njegov — ne, tega obličja ne morem popisati, človeška beseda za to ne zadostuje.

Ptički v logu mu poklanjajo pesem v pozdrav, drevesa klanjajo svoje krone, preko travnikov, z narcisami posutih, gre skrivnostno šepetanje in drhtenje.

Na severnem pobočju čaka človeštvo. Temu zakliče popotnik: »Pridite vi vsi, ki trepečete v duševnih stiskah, vi, ki poznate molk, noči brez spanja, pretrgane najnežnejše vezi! Pridite vi vsi, ki razglablјate po problemih resnice!«

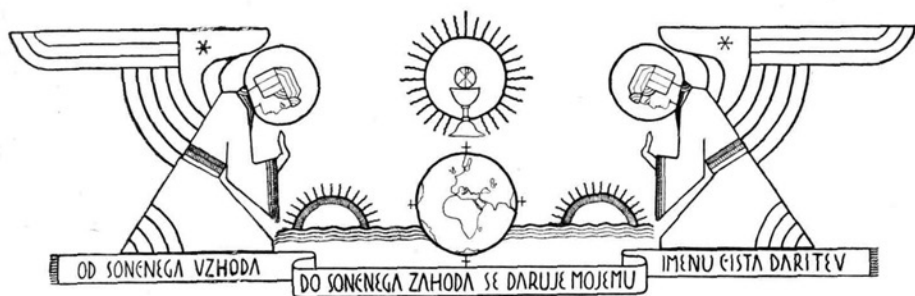
Ti pooseblјena Dobrota, Ti usmilјeni Pomočnik, Ti, ki poznaš vse, ki jokajo, ki trpijo in zdaj prihajajo k Tebi. Rok, oh koliko se jih dviga! Ročice otrok, polnih zaupanja, ali jih ne bi hotel voditi? Roke, tresoče se in ovenele od starosti — daj jim pomoč upanja! Roke bolne, s katerih je bolezen pobrala meso — oh Gospod, podobne tistim, katere si Ti tako nežno prijemal. Roke, mlade in tople in polne življenja, katerih poželјivi prsti tako radi posegajo po omamlјajočih toda varajočih cvetovih. V te prste vpleti lilij belih in čistih, Gospod! Tam zopet vidiš roke, zdelane in žulјave, skoro nezmožne dvigati težo življenja — ali jim ne bi hotel biti v pomoč? Roke, bele in fine, ki se zvijajo v brezplodnem iskanju idealov. In roke, pobožno sklenjene, roke mater, roke duhovnikov, roke žena, ki žive v strahu za vsakdanji kruh, — vse hočejo biti po Tebi blagoslovlјene. In še krepke roke bojevnikov, zvestih zastavi Križa, ki se pa utrujajo pred sovražnimi napadi. Razjasni, oh razsvetlјuj njihovo pot! Daj, da jim zablišči na nebu zvezda zmage!

Tam zopet zreš roke, ki so se boječe dvignile v poslednji moči, nato pa takoj padle nazaj na zemljo. Če bi se jih Ti dotaknil, bi jih navdal z novo močjo. Namirne roke, ki ponoči počivajo na srcih nemirnih. Nežne, voščene roke, katerih žile dajo slutiti bolno srce, ranjeno, krvavečo . . . Gospod, kakšen mir bi prišel v ta srca, v te roke, če bi se jih Tvoja božja dlan dotaknila!

Prav zadaj pa ugledaš roke, rosne še od solz kesanja in ljubezni, podobne biserom. Žal, tudi roke, nevredne, omadeževane, ki dvigajo proti nebu pest, v najhujšem obupavanju. Gospod, če bi jih Tvoja desnica in levica pobožno sklenila? Te roke bi posegle po robu Tvojega oblačila in ga ponesle na svoja ustna in z njim utrle solzo, ki bi silila v oči.

Vse nas povabi na Tabor in dopusti, da rastemo v senci Tvojega oltarja! Srečni otroci pa naj prinašajo vode in vina za daritev. Ko pa bo na njih čelu starost nasula snega, naj še v spominu gledajo vzvišenega Duhovnika. Kakršnakoli bodi njih zmota in nesreča, v

tem blaženem spominu bodo našli moč, da vse zaupanje stavijo v Tebe. Nam pa daj, da se naše ustne dotaknejo keliha gotovosti. In ko dospemo do belih vrhov življenja, v pokrajine ledu, ki se več ne stali, bodi Ti naša toplota in naše poslednje hrepenenje . . .

P. Evstahij O. F. M.:

KRISTUSU KRALJU

(V spomin na veliki shod v čast Najsvetejšemu).

Kristus Gospod,
Večnega Sin,
živa Resnica in pot
v blagor nebeških višin,
bodi pozdravljen,
moljen in slavljen!

Božja beseda, ki ljubiš od vekov
svoje stvari,
Božji Otrok, si hotel sin še človekov
v času postati:
Tebi Devica Marija je mati,
njeni smo mi,
tvoji po Nji! —
Bodi pozdravljen
hvaljen in slavljen!

Tvoje Telo,
svoj čas ponižano,
ranjeno vse in razbičano,
sredi razbojnikov križano,
zdaj poveljčano
biva med nami — kruh za nebo,
ki ga je dalo . . .

Prejmi prísérčno zahvalo!
Naše molitve,
tihe daritve,
našega shoda sijajne časti,
bela Ljubljana, glej, Tebi žari,
v hvalo in slavo! —

O, blagoslovi,
verni naš rod,
Kristus Gospod!

EVHARISTIJA, — VIR BOŽJEGA OTROŠTVA

Tuinsem se mora vendar vsak človek, ki veruje v Boga in vase, vprašati: Kaj pa Bog, moj stvarnik, hoče od mene? Tembolj se mora ob taki prireditvi, kakor je evharistični kongres, ko se zbere ves narod ene krvi in vere, da poprosi v stiski časov pred kraljem kraljev božjega varstva, povprašati posameznik in zbor: Kaj pa Bog hoče od nas? Odgovarja sv. Pavel: To je namreč volja božja, da se posvetite.

Posveti pa človeka posvečujoča milost. Novorojenec jo prejme pri sv. krstu, človek v celi razumnosti, če jo je izgubil, pa pri spovedi. Dobi pa človek hkrati s posvečujočo milostjo nadnaravno spoznanje, da se z vsem prepričanjem oklene tudi nerazumljivih resnic sv. vere, in dobi tudi nadnaravno okrepitev volje, da uravna kljub naravnim hudim nag-njenjem svoje življenje po predpisih vere. Posvečujoča milost torej človeka dvigne iz naravnega v nadnaravno stanje, da postaneta enaka angel in človek: otroka bož-

ja. Zavzet nad to resnico je zapisal sv. Janez (1. 3, 1): Pogledite, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in smo otroci božji.

Velika dobrot in odlika je torej za človeka posvečujoča milost. Po nji postane človek deležen božjega življenja. Vsako njegovo delo je za-sluzno za nebesa. Iz dneva v dan raste na ugledu pred Bogom in si poveča blaženost v večnosti.

Umevno je, da ima na tem svetu, kjer ni nič varnega, tudi ta velika dobrina svojega sovražnika. Posvečujoče milosti člo-

veka oropa smrtni greh. Napeljuje ga v smrtni greh mali greh, osobito taki iz navade, vabijo ga peklenške moči in svet z poželenjem mesa, poželenjem oči in napuhom življenja.

Zoper tolike in take sovražnike se človeška narava, ki je že sama na hudo nag-njena težko brani, ako ji ne pomaga božja moč.

Najzanesljiveje človeka varuje greha in ohranjuje v posvečujoči milosti sv. Evharistija po sv. obhajilu. »Tu nam je izkopal ljubi Zveličar najglobljo strugo za dotok posvečujoče milosti; tu v tem središču, kjer deli svojo milost, naj bi črpali to dragoceno življenje in nikoli ne pozabili, da nam je dal Gospod z njim pravzaprav vse, česar si more želeti bogoljubna duša, luč in moč, mir in veselje in poroštvo večnega življenja.: (A. Schweykart, I. Z. d. Z.)

Presveta Evharistija je torej vir božjega otroštva, ker v nas ohranja, utrjuje in brezmejno pomnožuje posvečujočo milost. Protistrup je zoper edino in največje hudo, namreč greh. Nebeška rosa je, ki v človeku duši hudo poželenje; svet ogenj je, ki ga očiščuje malih grehov; zdravilo je, ki celi dušne rane; orožje je zoper peklenske moči in zapeljivosti sveta; hrana je, ki daje rast in moč in bogopodbnost; poroštvo je čistiljivega vstajenja in večnega življenja.

Evharistija je kruh življenja. Kruh božji je tisti, ki prihaja iz nebes in daje svetu življenje (Jan 6, 33). Cerkev je bogata na raznih sredstvih zoper zla časov, toda boljšega sredstva nima od sv. Evharistije. Dokaz za to nam je krščanska starodavnost. Kako to, da je pošiljala takrat Cerkev trumoma svetnike v nebesa? Odkod so dobivali ti tisoči navdušenja, da so se vsemu posvetnemu odrekli? Odkod moč, da so šli veseli v mučeniško smrt? Pristopali so vsak dan k sv. obhajilu; zavedali so se, da so *otroci božji*.

Kruh, ki ga lomimo, ali ni udeležba pri telesu Kristusovem? (1 Kor 10, 6).

Vsem pa, ki so ga prejeli je dal oblast, da postanejo otroci božji. (Jan 1, 12).

G. Mali:

BODI NAŠA LUČ, GOSPOD!

Luč ljubezni v nas ugaša,
noč brezbožna nam grozi,
žalostna so pota naša, —
nade na rešitev ni.

Kam bežimo naj sirote,
kje zavetja iščemo?
O Zveličar, vir dobrote,
k tebi se zatekamo!

Luč ljubezni v nas prižigaj,
razsvetluj trpljenja noč,
Kvišku naša srca dvigaj,
v boju svojo daj pomoč!

Daj zavetje v srcu svojem
vsem, ki tebe iščejo;
vedno naj v objemu tvojem
narodi počivajo.

Narod te slovenski prosi:
V svojem srcu varuj ga,
bisere ljubezni trosi
mu iz svojega srca.

Blagoslavljalj naše njive,
hribe, gozde, travnike!
Daj, Gospod, nam vere žive,
varuj večne nas temé!

ROZVITA FRANKOVA

Zgodba človeških src iz dobe katoliške reformacije.

(Nadaljevanje.)

Dobri Bog naj da, da bo obstalo sonce sredi neba, da se te megle razprše, in da bo vsakdo lahko volil vero in postavo.

Verbič sam se je tu in tam prizanesljivo smehljal visokim besedam gospe Uršule. Zraven pa je tudi sam trpel, ob mislih na bodočnost. Vse preveč je bilo v njem humanista ali človekoljuba, da bi mogel kakršnokoli nasilje odobravati, najmanj pa nasilje nad vestjo in prepričanjem. Pozabljal je pri tem, da prav protestanti, zlasti oni, ki so imeli moč v rokah, na to čisto nič ne gledajo in da so prav oni ustanovili izrek, ki so ga kaj radi navajali: »Cujus regio ejus religio« — čegar je oblast, po njem naj se daje Bogu čast. To se pravi, da so knezi, ki so večkrat odpadli od katoliške vere samo zavoljo zaplenjenih cerkvenih posestev, brezobzirno zahtevali od svojih podložnih, da spremene vero kakor njihov visoki gospod.

Nad Ljubljano in celo Kranjsko so se zbirali ti oblaki čudne napetosti in verske nestrpnosti. Od nekod je zavel veter nove katoliške pomladi. Temu ni bil vzrok obisk nadvojvode, tudi ne dragocene listine, ki so prispele 20. decembra v Ljubljano, in ki so vsebovale potrditev vseh odličnih pravic dežele Kranjske. Ta pomlad je prihajala od drugje in je zavzela najboljša srca.

V.

Aleš otrok dorašča v sladkogrenko mladost fanta. Prečudno hitro je rasel v tistih letih prvega dozorevanja in prvega prebujenja. Prijatelj njegovega očeta gospod Jakob pl. Kiselj vidi v njem vsak dan bolj svojega sina in ne tujega otroka. Zato je njegova aristokratska roka z dolgimi prsti, vsa prefinjena, ki je polna življenja, temu fantu naklonjena. Dan za dnem se sklanja nad nalogami mladega učenca in mu je vesten mentor, nič učenjaški, ves je topel in kakor, da svojo mladost doživlja ob njem.

V Alešu raste ljubezen do tega moža, ki mu je ves očetovski in tako drag.

Neki dan iznenada pride iz njega vprašanje: »Gospod svetnik, zakaj ste včasih tako žalosten?« Osuplo pogleda nedoraslega dvorni svetnik in vpraša: »Wie kommt er auf diese Frage?« (Kako prideš

na to vprašanje?) Aleš zardi in odgovori po resnici: »Tako sem mislil, da včasih vam beseda tako čudno toplo teče in, da so vam oči kar motne«. »Ah, so! Du kleiner!« in nato mu roka podzavestno seže v dečkove zlate lase, prsti božajo to čelo in naposled privije dečkovo glavo k sebi in deček začuti vonj po mošusu in lavendlu iz negovane obleke. Kakor da je sam, začne pripovedovati: »Veš, moj mali, imel sem nekoč hčerko, ki bi bila sedaj tvojih let. Bila je najina velika radost in mislila sva si večkrat, kako bo lepo, ko bo velika. Pa nama jo je božja volja tako zgodaj vzela. Komaj petletna je zbolela za vročinsko boleznijo in v desetih dneh je bilo najine radosti konec. Že je obledel spomin, toda ob tebi, moj mali fant, sem znova doživel, kako sladko je biti oče, zato te ljubim, ker si mojega prijatelja otrok in mojemu tako podoben . . .«

Aleš ima solzne oči. In vpraša hlipaje: »Ali je bila vaša Agneza zelo lepa?« In gospod dvorni svetnik začuden: »Odkod to veš, da ji je bilo ime Agneza?« In deček zopet zardi in pravi: »Saj je v sprejemni sobi majhen okvir in tam so za steklom zlati kodri in napisano je tam spodaj: »Agnes, die vielliebe.« In sem ta hip to mislil, da je to vaš otrok.« Gospod dvorni svetnik ni več odgovoril, z belo roko je pokazal na latinski stavek, ki se je začel »Epaminondas autem . . .« Pokorno je sledila dečkova glava belemu prstu. Ura se je nadaljevala, in kakor da ni bilo motnih oči gospoda svetnika in solznih Aleševih, je minil tisti dan.

V šoli je Aleš vzoren dijak, med odličnjaki eden prvih in profesorji ga imajo radi. Med njimi so posamezni, o katerih gre govorica po mestu, da slede novemu nauku nemškega meniha. Zopet od drugih je splošno znano, da so pristaši katoliškega prepورا. Študentje to vedo in včasih pred uro, kakor že kane, poredno zapoje pesem:

»Tam pri teh vodah Babilon
smo žalostno sedeli.
Jemali smo za božji lon
in psalme stare peli.«

To je veljalo protestantom, ki so jemali katoličanom cerkve, posestva in zemljo. So pa tudi študentje, ne toliko iz prepričanja kot iz tiste čudne volje, nagajati in v živo zadeti in morda videti bolečino, ki je tem fantom še tuj in nedoživljeni svet, nalašč peli:

»V Gradci je zdaj en papežnik,
tega hudiča učenik.«

Kasen dan je, ko gre Aleš sam domov, izza vogla zadoni za njim izzivajoča pesem, ki je njemu veljala. Zavre mu kri, roka nehote seže po ravnilu, to je edino priročno orožje študentov. Že hoče zamahniti v vežo, kjer so se bili skrili tovariši. Tedaj naenkrat pred njim obstane visoka postava redovnika v rjavi halji. Aleš ga prepozna in reče latinsko: »Laudetur Jesus Christus! Reverende«. Bil je to p. Avrelijan, ki je bil spiritual za študente in jih je učil retorike. Med študenti je bil priljubljen radi svoje šegavosti, ljubeznive vedrosti in radi svojega smeha. Manj radi so ga imeli posamezni profesorji, zakaj, njegov jezik je bil znan, da je večkrat bridke povedal na račun luterancev in zaspanih katoličanov. Ni hujšega orožja kot je smešnost. Pater Avrelijan je to dobro vedel in je neredko, tako mimogrede, pri retoriki to svojo umetnost uporabil.

Sedaj je stal pred Alešem in motril dečkovo lice. Pa ga je vprašal: »Quid hoc ad te?« Aleš mu mirno odgovori: »Žalili so moje katoliško prepričanje«. In p. Avrelijan nato: »In bo Aleš z ravnilom branil katoliško cerkev?« Aleš nemo zardi in pater vedro nadaljuje: »Ne, Aleš, to ni zate. Zate je meč razuma, meč volje in orožje resnice.« In nato ga je prijel za čop las, ga smehlja je potresel in mu velel: »Vade et salve!«

Aleš je v svoji sobici in ravno praznuje svoj šestnajsti rojstni dan. Lep in zal je. Sedi pri mizi, pred njim leže odprte knjige. Nekje je dobil prepovedano knjigo Ovidovo »De arte amandi« ali »O umetnosti ljubiti« in jo skrivoma skuša čitati in razumeti. Gladko teko verzi starega mojstra. Mladi učenec gleda, bere, razume in ne razume. Razume besedo za besedo, ne razume pa opojnega strupa, ki leži v tej knjigi. Ni bil zastonj pregnan ta pesnik od cesarja iz razkošnega Rima v trdo podnebje ob Črnem morju. Aleš ponovno bere in bere, lica mu gorijo, že niso to samo besede, že zazveni tu in tam iz teh verzov vonj po ženski, porogljiv smeh in čudna tuja omama. Tedaj vstopi v njegovo sobo gospod dvorni svetnik. Aleš je v zadregi. Nagonsko ve, da je v tej knjigi nekaj, kar se ne sklada z njegovim notranjem občutjem. Nehote skuša med knjige skriti gladke verze Ovidove. Toda očetovsko oko hitro opazi to zadrego, brez besede se skloni nad dečkovimi rameni in z mirno vsakdanjostjo vpraša, kaj je bilo v šoli novega? Aleš odgovarja. Toda raztresen je, nehote ne ve gladko povedati, kar mu je sicer igrača. In v sebi čuti vstajati željo, da bi povedal temu prijatelju vse o tej čudni knjigi, ki je tako zagozdetna in omamna. Pa ni treba, zakaj gospod dvorni svetnik je že opazil

znano izdajo latinskega pisatelja, ki ne spada med knjige njegovega učenca. Z umerjeno kretnjo seže po knjigi, razbere napis, pogleda Aleša in videč njegovo zadrego, se bolno nasmehne. In nato polglasno mrmra: Fuimus Troes. (Bili smo nekoč Trojanci) . . . Nato pa očetovsko objame dečka preko ramen, mu pogleda v oči in mu pravi samo dve besedi: »Aleš, to ni zate«. Aleš samo prikima in pravi: »Sošolec mi je dal.« »Vrni mu nazaj in vedi, da je ta knjiga rodila več solza, kakor smeha. Ampak lepo je pisana.« Tisto noč Aleš dolgo ne zaspi, prvikrat sluti razdvojenost mladega srca. In pred njim se pojavlja v polsnu otožno sladki obraz male Agneze, se spreminja, dobiva poteze gospodične Jute, kamor hodijo z družino gospoda svetnika večkrat na obisk in naposled mu vse utone v spanju.

VI.

Aleš je sam in razmišlja.

Gospod svetnik je rekel: da je sladko biti oče... Kaj pač to pomeni. Njegov oče. Nejasno mu vstaja pred očmi njegov obraz, njegove oči, njegovo čelo in naenkrat še njegove roke. Da, te roke so bile pri njegovemu očetu značilne. Tako krepke so bile, tako čudno zanesljive, dobre, zveste. Sedaj Aleš nekako sluti, da pomeni biti oče: zanesljivo srce, kamor lahko zidaš, kakor na kamen in skalo. In vendar mora biti to več, veliko več. Zakaj, gospod dvorni svetnik je imel solzne oči, ko je govoril o svoji mali Agnezi. Ali je ta sladkost grenka? Ali otožna? Aleš si ne ve odgovora.

Aleš je tiste dni zbolel, ne sicer nevarno, vendar mora biti v postelji na ukaz gospoda hišnega zdravnika Ulrika. Prijetno je biti negovan in ves s skrbjo obdan v največji ljubezni. Gospa svetnikova je neprestano pri njem. Aleš gleda njen obraz, zdi se mu tako podoben nečemu, pa imena ne more dobiti za tisto nekaj . . . Pa se spomni in nasmehne. Seveda, ta obraz je podoben jabolku v strogi zimi. Koža vsa rdečkasta, rahlo nagubana, prijetno sladek vonj.

Šlo je na večer, v sobi je prijeten polmrak. Aleš je sam. Tedaj začuje, da so se težka hišna vrata odprla in še trd moški korak po stopnicah.

Kdo utegne biti?

Mogoče prijatelj gospoda svetnika?

Morda nenadna vest, ki jo prinaša izredni sel?

Aleš napeto posluša.

Tedaj se preseli govorica iz predsobe bližje k njegovi. Vesel smeh se pomeša v več glasov in že krepka roka potrka na njegova vrata.

»Ave.«

»Kaj je s teboj, Alexius Kotzianus? Boš umrl in perutnice razpel?«

Bil je visokočastiti gospod Pater Avrelijan iz reda manjših bratov, spoštovan in ljubljen od mladine, prikupen v svoji zbadljivi dobrosrčnosti, ves zrcalo svoje razgibane dobe. Pozni barok, prijeten in čisto svojski.

»Ah, pater Avrelijan? Ali ni, da bi svetopisemski dejal: Unde hoc mihi — odkod to meni? Pa sem že skoro zdrav in se k meni potrudite! Kako ste dobri.«

Veselo in hvaležno je vrelo iz učenca in ko sta bila sama in je pater sedel poleg postelje, ga je prijel za roko in jo poljubil. Avrelijan jo v zadregi odmakne in tedaj nastane tišina, ki se je v lepem soglasju spojila s prvim mrakom.

»Pater Avrelijan!«

»Želiš, moj fant? Vroče roke imaš. Čelo je sicer hladno, pa vendar, pazi se. Stari pater ve, kaj je prav.«

»Ne gre zato, pater. Jaz sem hotel le vprašati, kako je to: biti oče? Že več dni razmišljam. Ali je res sladko, kakor pravi gospod dvorni svetnik, ali je težko, ker sem videl pri njem solze, ali ...

»Aleš, pa morda govoriš iz glagola: Amo, *amas*, amat... ljubi, *ljubiš*, ljubi? Aleš, kam jadraš?«

Aleš se veselo nasmehne porednemu vprašanju in vedro odgovori: »Adhuc non — še ne vem, kako bi bilo in še ne poznam tega glagola. Samo za očetovstvo sem vprašal. Ali eno brez drugega ne cvete? In kako, da vas imenujemo vsi: *očeta* — pater Avrelijan — pater je vendar oče?«

»Da, oče. In če je očetovstvo sladko, vprašuješ. Ie in ni. Če merim pot, je bila prva steza trša od sedanje, prva sladkost manjša od te, ki jo sedaj imam. Biti oče je lepo, je čudovito, glavno pa je, mislim, tisti klic, ki ga sleherni doživeti mora. Če ni klican, naj nikar ne bo, in to velja za vsako očetovstvo. Gorje mu, kdor se s tem iera. Bog, ki je sam sebi ime *Očeta* dal, bo za to zlorabo grozen sodnik in pravičen plačnik. Sicer pa mislim, da je zate, Aleš, vse to prezigodaj. Počakaj, da se v letih uzoriš in pride klic srca do tebe.«

»Ne mislim samo na klic srca, nisem mar rekel, da ne vem za glagol: amare — ljubiti. — Pater Avrelijan, zakaj me nočete razumeti? Kako je to, biti oče kot — recimo vi, ali pater gvardijan pri vas, ali pater Renatus, ki je tako lep pri maši, da mu hočemo vsi streči. To mi povejte!«

(*Dalje prih.*)

G. Mali:

EVHARISTIČNI KRALJ VAM GOVORI

Žejne so duše in trudna telesa,
dolga in strma je pot še v nebesa ...
Zvezde se skrivajo, temna je noč.
Kje naj dobimo, nesrečni, pomoč?

Dvignite, sestre, otožne oči,
Kralj evharistični vam govori:
»Moč in življenje jaz v sebi imam;
pridite, hrane nebeške vam dam!

Z vami, o sestre, bom hodil v nebesa,
čista ohranil vam mlada telesa,
lilije v duše zasadil vam bom
in vas po smrti povabil v svoj dom.«

Kralj evharistični, tvoja ljubezen
v dušah ozdravi naj grešno bolezen!
V tebe naj zlije se src hrepenenje,
upanje, sreča in naše življenje!

M. P.:

VELIKI ŽENSKI LIKI IN PRESVETA EVHARISTIJA

Drugačen je blesk žarnega sonca, drugačen blesk blede lune, drugačen blesk jasnih zvezdic. Razlikujejo se po svetlobi celo zvezda od zvezde. A kdo bi tajil, da niso vse lepe! Podobno je tudi med velikimi ženami. Ni jih malo — teh svetlih zvezd, ki ožarjajo temine življenjskih stezic na vseh toriščih, kamorkoli sega ženino nesebično delovanje. A kje jih bomo našli največ? Ne-li tam, kjer so širom odprta vrata vsem bednim in slabotnim: ob evharističnih domovih? In to v vseh stoletjih.

Že prve kristjanke so si krepile svoje junaštvo v katakombah s Kruhom večnega življenja, da so neustrašeno darovale nežno — minljivo življenje za Kristusa. Koga ne presunejo lepe legende o plemenitih Rimljankah: sv. Neži, Ceciliji, Agati in Doroteji? Od prvih časov do danes vstajajo vedno znova jasne zvezde — vzor žene, ki črpajo ravno iz evharističnih kelihov ljubezen, dobrotljivost in požrtvo-

valnost v toliki meri, da jih občudujemo in postavljamo na svetilnike. Koliko teh žena živi še danes med nami! Njihovega spomina niso zabrisala ne dolga stoletja, ne veliki državni prevrati, pa tudi ne nikake druge nezgode.

Tako praznuje v letošnjem letu uršulinski red štiristoletnico svojega obstoja. Ustanoviteljica sv. Angela ni zidala svoje veličastne duhovne zgradbe na pesek vnanjega videza, marveč jo je usidrila — najgloblje — na temelj evharistične moči. Ljubka cvetka Angela je zagledala beli dan 21. marca 1474 v Dezenzanu ob Gardskem jezeru kot hčerka pobožnih staršev, ki niso bili premožni. A gledali so tembolj na dober pouk in krščansko vzgojo svojih otrok. Bila je Angela vzgojena v duhu srednjega veka, ki mu je bilo strogo asketično življenje, post in samozataja najvišji ideal. Preprosta deklica ni užila v rojstni hiši nikakih udobnosti. Pobožna mati je že zgodaj usmerjala njen pogled v lepoto nadnarave. Hčerka je hitro napredovala v čednostih, ki so se lepo odražale na njeni vnanjosti. Iz njenih lepih temnih oči je sevala tolika ljubeznivost in nedolžnost, njenega obraza pa tolika prikupljivost, da je vzbujala občudovanje. Telesnost pa je samo nekaj vnanjega, je samo posoda za dragocenejše duhovne darove. In teh je imela Angela v izobilju. Ko še niti umeti ni mogla, kaj je božja ljubezen, je bilo njeno srce že popolnoma prepojeno ž njo. Že zarana je molila psalme, se vadila v samoodpovedi: da si je odrekala slaščice, nočni počitek, mehko posteljo in še druge slične udobnosti. Komaj sedemletna, je že ponoči vstajala in se vadila v molitvi in premišljevanju. V blaženi tihoti nočnega miru so se ji vedno globlje odpirali višji vidiki. Posledica je bila, da je zahrepenela z vso dušo po Bogu in po lepem sožitju z njim, ki je naš alfa in omega. Z desetimi leti je bila že cvetoča mladenka. Čudovito lepi lasje so v zlatih kodrih obkrožali njeno deviško čelo. Tovarišice so jo zavidale radi njih.

Ko so ji pa prorokavle, da se bo ravno radi lepih las marsikak mladenič ozrl nanjo in jo bo morda celo zasnubil, je osupnila ter ni mirovala, dokler ni našla sredstva, da si je ž njim potvorila naravno lepoto. Skrivaj si je skuhala saj in pepela in si je s tem čudnim mazilom mazala lase, dokler niso izgubili svojega leska. Vrh tega je podvojila post in druge pokore samo zato, da bi ugajala le enemu edinemu božjemu Ženinu duš. Čim večje je bilo njeno prizadevanje za duhovno lepoto — tembolj so se pojavljale preizkušnje in trpljenje. Že zarana ji je nastavljal hudobec pasti, da bi čim prej upropastil nedolžno deklico. A še preden je prejela prvo sv. obhajilo, je že pogosto zahajala pred tabernakelj, kjer se je čisto po otroško pogovarjala z Jezusom ter je z dneva v dan netila veliko hrepenenje po evharistični združitvi. Večkrat je zaprosila domačega župnika, naj ji dovoli prejem sv. Rešnjega Telesa. A 15. stoletje še ni bilo tako srečno kakor je naše, da bi že prav zarana odpiralo mladini tabernakelj. Tudi Angela je morala čakati do 13. leta. Na ponovno prošnjo jo je župnik sprejel med starejše prvoobhajanke. Kako se je čudil bistrournim odgovorom nežne deklice! Že v nekaj dneh je spoznal, da prekaša Angela vse sovrstnice ne le v znanju ampak tudi v hrepenenju po sv. obhajilu. Ko pa je okusila nebeško mano — je zagorela njena duša v svetlih plamenih ljubezni do Jezusa. Ni se mogla več ustavljati neodoljivi sili, ki jo je vodila zelo zelo pogosto pred tabernakelj. Po dolgih prošnjah je slednjič dobila dovoljenje za tedensko sv. obhajilo. Kako bi njena gorečnost zavidala nas, ki se nam iz dneva v dan odpirajo božji kelihi, pa naše duše vse premalo žeja po vrel-

cih večnega življenja. Angela radi srednjeveškega običaja ni smela vsak dan k sv. obhajilu. A prizadevala si je za milost duhovnega obhajila, ko je s hrepenečo dušo prosila Gospoda: »Pridi, Jezus, pridi in me posveti!« Je li slutila, da bo morala preko oljskogorskih senc bridkosti, preden ji vzžari prelepo jutro nebeških radosti? Komaj 15 letna, je romala v globoki žalosti na sveže grobove skrbnega očeta, dobre matere in ljubljene sestre. V tihi vdanosti je proslavljala čudovite božje sklepe ter se je vedno znova odrekala zemeljskemu. Pri stricu, ki jo je kot siroto vzel k sebi, je pridno opravljala hišna dela ter je rada pomagala služkinjam v kuhinji in na polju, dasi tega od doma ni bila vajena. Z neizprosno energijo je skušala zatreti svojo voljo in je bila kljub samoodpovedi, postu in drugim pokorilom vedno vesela in ljubezniva v občevanju z ljudmi. V družbi je bila prav zabavna in si je s svojo prikupljivostjo pridobila mnogo dobrih prijateljic. Najbrže tedaj še ni slutila, kako velike naloge ji bo poveril Gospod. Tolažila je žalostne, rada obiskovala bolnike. Posebno se je zavzela za ubožne. Če je bilo treba, jim je celo sama prala, snažila sobe, kupovala zdravila. Vse pa le s plemenitim namenom, da bi v ubožcu in bolniku počastila in proslavila samega Gospoda, ki je dejal: »Kar ste storili kateremu najmanjših, ste meni storili.« Podobno je vršila tudi druga dela usmiljenja. Zlasti je bila velika ljubiteljica deklic. Zbirala jih je okrog sebe, jim pripovedovala zgodbe sv. Pisma in jih je z veliko vnemo učila verskih resnic. Ker je obvladala latinski jezik — je črpala lahko iz izvirkov velikih cerkvenih očetov. Tako njen nauk ni bil nič potvorjenega — marveč pristna sveža hrana sv. evangelija. Učila je deklice tudi praktičnih stvari: kakor šivanja, vezanja in petja. Kmalu se ji je pridružilo več tovarišic, ki so ji pomagale v vnetem apostolatu po družinah. Tako požrtvovalno delo ni moglo ostati skrito. Začeli so se za njeno delo zanimati duhovniki, škofje in svetna inteligenca. Celo do papeža je prišel glas o njenem slovesu. Angela pa je ostala skromna in ponižna. Ljubi Bog ji je okrog leta 1497 naklonil videnje, da bi ji pokazal svojo voljo, naj ustanovi novo družbo devic, ki bo posvečala vse svoje delovanje le vzgoji mladine. Angela je oklevala — saj se je zdela v lastnih očeh šibko in nesposobno. Potovala je med tem v sveto deželo, da bi poljubila blagoslovljena tla, ki jih je pojila Gospodova kri in bi ji vzšla nova spoznanja. Toda glej, nepričakovano jo zadene hud udarec, da oslepi. S koliko bridkostjo je zvezana oslepelost, moreš doslutiti le, če si sam preizkusil kaj sličnega. Angela se je izročila v božje varstvo in je po zaupni molitvi kmalu zopet ozdravela. Z neustrašeno podjetnostjo je položila temelje uršulinskemu redu, ki še danes po širnem svetu vneto deluje za srčno in intelektualno izobrazbo ženske mladine. Nikjer ni skrbnejših in lepših priprav za prvo sv. obhajilo, kakor po samostanskih šolah. Uršulinke so prejele bogato dediščino od svoje svete matere Angele — ljubezen do presv. Evharistije in ljubezen do mladine. Sv. Angela, žena širokega formata, je ure in ure premolila pred tabernakljem, kjer je črpala moč in prosila blagoslova svojemu velikemu delu. Saj je njena angelsko lepa duša, vsa ožarjena od večne luči, prav kmalu spoznala, da je sv. Evharistija živi »Kruh močnih« — »Kruh velikih«. Njeno lepo življenje je krožilo okrog Evharistije. Živela je z Jezusom v tako ozkem sožitju, da je njena duša prekipevala v ljubezni za njegovo čast in slavo. Skušala je, da bi kar najpopolneje zajela in do najnežnejših odtenkov izrazila čudovito podobo evharističnega Jezusa v svojo dušo. Tako je,

v lastnih očeh majhna in neznatna, velik, jasno začrtan vzor, ki nam še po štirih stoletjih živo govori in dviga naš pogled k evharističnemu Soncu.

Evharistični večeri, ki jih goji uršulinski red s posebno pozornostjo in ljubeznijo že dolgo časa, so kakor svetel žaromet, ki lepo osvetljuje štiristoletno dobo plodovitega delovanja. Božja Previdnost pa, ki usmerja in ureja človeška pota, je dobrotno naklonila, da se bo za uršulinke in njihove učenke v letošnjem letu strnila proslava štiristoletnega jubileja z II. Evharističnim kongresom za Jugoslavijo v Ljubljani v eno samo veličastno himno.

Kolikokrat so že vodile ženske roke usodo mnogih ljudi. Žene velikega duha in nenavadno močne volje, neupogljivega poguma in nesebične samopredaje, globoke ponižnosti in nepremagljive potrpežljivosti. Prežete z milostjo sv. Duha so bile — dasi slabotne po telesu — tisočem v blagoslov in časno ter večno srečo. Med take žene smemo šteti tudi blaženo M. Magdaleno Postel. Rodila se je leta 1756 na severu Francije. Starši so jo lepo in skrbno vzgojili. Že v otroški dobi je kazala posebnosti, ki jih drugi otroci nimajo. Nekoč je podarila najlepše oblačilce ubogi deklici. Istotako je delila ubožcem svoje priboljške, kakor kruh, razno sadje in druge malenkosti. Ko je vse svoje razdala, je prosila celo sama vbogajme, da ni bila praznih rok, če je kdo potrkal ter jo prosil daru. Ko je bilo nekoč hudo neurje, — bliski so švigali, da je bilo ljudi groza, — se je petletna deklica mirno smehljala. Mati jo začudeno vpraša: »Kako moreš biti vesela, ko vsi trepetamo v strašnem pričakovanju?« Deklica odvrne: »Kako se ne bi veselila, saj zdaj ob tem treskanju ljudje manj greše, ko se boje božje vsemogočnosti.« Že prav zgodaj se je zavedala svojih glavnih napak in se je energično borila proti njim. Če je bila vesela, ni bila nikoli razposajena, nikoli pa tudi ni bila čez mero žalostna. Pogosto so preizkušali njene kreposti — a ni nikoli izgubila ravnodušnosti in prijaznosti. Njena pobožna mati je rada prejemale sv. obhajilo. Magdalena jo je spremljala v cerkev, dasi sama še ni smela pristopati k evharistični mizi. Pa glej čudo! Ko se je mati vrnila na svoj prostor, se je ljubezniva hčerka naslonila na njene prsi, da bi bila čim bližje božjemu Odrešeniku. Slednjič se ji je izpolnila velika želja, da je smela, šele 9 let stara, k prvemu sv. obhajilu. Odslej je vsak dan do svojih 90 let prejemale kruh življenja.

Bila je globoko prepričana, da je najsvetejši Zakrament vir vseh milosti in osrednja točka našega verskega življenja. Njeni goreči ljubezni pa ni zadoščal jutranji obisk in prejem Najsvetejšega. Vsaj enkrat čez dan je hitela v svetišče, da je ponižno in pobožno počastila v sveti hostiji skritega Boga. Radi lepega vedenja in prikupljivega značaja ji je premožna gospa iz okolice naklonila bogatih podpor, da so jo mogli starši poslati v vzgojo sestram benediktinkam v Valognes. V zavodu

je bila vzor gojenkam in je hitro napredovala v ljubezni do Boga in do bližnjega. Pridobila si ni samo umske, ampak tudi bogato srčno izobrazbo. Ko se je vrnila iz zavoda, jo je ugleden mladenič zasnubil, a idealna mladenka se je ponudbi odrekla. Začela je zbirati krog sebe sovrstnice ter je že prav kmalu otvorila šolo. Deklice so se učile branja, pisanja in računanja. Nobena izmed učiteljic ni znala tako individualno vzgajati kot Magdalena. Zlasti se je zavzela tudi za gospodinjstvo. Starejša dekleta je učila kuhati, šivati in sličnih hišnih opravil. Otroci so zahajali zelo radi v njeno šolo. Kosali so se, kdo bo prvi prišel v šolo, ali kdo zadnji odšel domov. »Škoda, da ni dan daljši«, so obžalovali, ko so morali v mraku na domove. Kako nekaj posebnega je bila njena šola, pove dejstvo, da so starši najbolj kaznovali otroke, če jih niso pustili v šolo. Že Magdalenina prisotnost je učinkovala blagodejno in je bila v pobudo za zbranost duha. Učila je z vso skrbjo in vnemo krščanski nauk in razne molitve v duhu sv. Cerkve. Z deklicami je obnavljala dober namen: Vsak organ našega telesa naj na svojski način proslavlja Boga, roke z delom, noge s hojo, jezik s preudarnim govorjenjem; prav povsod pa naj vtisne mala ali večja žrtvica neizbrisno znamenje slave in časti božje.

Ni pa bilo nič pretiranega v njenem vzgojnem udejstvovanju. Pogosto je poučevala dekletom, da bi bilo za gospodinjstvo popolno napačno, če bi tičala dolge ure v cerkvi — doma pa bi bilo vse v neredu. Žena, ki ni redoljubna, draži z nerednostjo in sličnimi napakami moža, da gre z doma. Odgovorna je za vse grehe, ki jih rodi tako zlo. A ni se Magdalena Postel žrtvovala samo pouku in vzgoji mladine. Skušala je prodreti še dalje in je širom odprla roke in srce tudi odraslim. Zavzela se je za slepe, hrome in bolehe. Bila je tolažnica žalostnim, mati vseh, ki so potrebovali ljubeznivega pogleda, darežljivih rok in ljubečega srca. Svoje življenjsko načelo je izlila v čudovite besede: »Vse in celo sebe same moramo žrtvovati, da osrečimo druge.« Odkod je zajemala mlada gospodična moč za taka podjetja? Vsako jutro je prva prišla pred tabernakelj, kjer je goreče in ponižno prosila blagoslova od zgoraj. Po storjenem dnevnem delu jo že zopet vidimo pred evharističnim domom, kjer vztraja pozno v noč.

Magdalena je delovala dolgo vrsto let med svojimi sorojaki. Kmalu je francoska revolucija preprečila vsak nadaljnji apostolat. A Magdalena je storila tudi ob času težav in stiske, kar je le mogla. Tako je pogosto, dasi v smrtni nevarnosti, shranjevala Najsvetejše v stanovanju, sprejemala in oskrbovala je preganjane duhovnike, pripravljala je otroke na prvo sv. obhajilo, bolnikom pa je oskrbovala sv. popotnico. Primerilo se je, da ni mogel duhovnik sam po sv. hostijo. Tedaj je Magdalena po vzoru prvih kristjanov neustrašeno hitela po Najsvetejše. Pogosto jo je ljubi Bog čudežno varoval vsake nesreče in napadov brezbožnih revolucionarjev. Ko je evharistični papež Pij X. prebral njen življenjepis, je vzkliknil: »Zares svečeniška devica.«

Magdalena Postel je ena izmed onih redkih, ki ne klonijo, če so tudi težave nepremagljive. Ne smemo zamolčati, da je Magdalena veliko trpela, preden je realizirala svoje sončne ideale. Koj po revoluciji je zopet ustanovila šolo, ki je kmalu štela 300 učenk. Pridobila je več dobrih tovarišic, ki so ji pomagale pri vzgoji in pouku. Začetek je bil zelo skromen. A evharistični Ženin, kateremu je posvečala vso svojo setev, je bogato blagoslovil nežno rastlinico, ki se je razvila v mogočno

drevo: v družbo sester za krščanske šole usmiljenja. Že čez nekaj let je imela družba 121 šol s 15.000 učenkami. Ustanoviteljica je dočakala častitljivo starost 90 let, dasi ni nikoli uživala mesa, zadovoljevala se je z vegetarijansko hrano, a še to le enkrat na dan. Čudovita je njena življenjska pot. Z dalekovidnim pogledom je usmerjala pot neštetim dušam v višine krepostnega življenja. Temu vzvišenemu smotru je žrtvovala ves svoj prosti čas, sleherno urico počitka. Nase je pozabila, dobro se zavedajoč, da zna ljubi Bog najbolje skrbeti za svoje delavce in da jim daje zdravja in moči, če vztrajajo v boju za božje kraljestvo na zemlji. Osrednja točka vnetega delovanja je bila Magdaleni Postel presveta Evharistija. V veselih in tužnih urah je romala prav pogosto pred tabernakelj. Nikjer se ni mogla tako iz duše izgovoriti, nikjer tako zaupno prositi, nikjer tako gotovo doseči uspeha

svojemu delu kot ob tabernaklju. Ko je pritiskal križ trpljenja na šibke rame, je podvojila zaupno molitev pred Najsvetejšim. Naš čas krize in duhovnega nesoglasja je podoben dobi, v kateri je delovala blažena Magdalena Postel. Zato nam je lep vzor, kako naj tudi me svitu sv. Evharistije črpamo moči in pobude, da se moremo vsaj malo bližati čudovitemu liku, ki ga je ustvarila velika žena blažena Magdalena Postel, kateri je papež Pij X. priznal čast oltarja.

Moderna junakinja krščanske karitas je grofica Eleonora Stolberg, vnukinja slavnega konvertita in pesnika grofa Leopolda Stolberga, ki je umrla na porcijunkolo 1928 v Šleziji. Otroška pobožnost, materinska ljubezen in junaška velikodušnost so značilne poteze te izredne žene. Ko je desetletja delovala v akciji za širjenje sv. vere in za skrbstvo ubogih in bolnih, se je potem vso posvetila vzgoji mladine. Delovala je pol stoletja kot ustanoviteljica in voditeljica razsežnih vzgajališč v

posebno velikopoteznem stilu. Četudi oblatinja benediktinskega reda, je posredovala tudi drugim redovnim družbam delokrog. Vrhtega je sezidala nekaj cerkva, več kapelic in tri samostane. Delila je z veliko pripravljenostjo in dobrohotnostjo bogate podpore. Česar celo visoki cerkveni dostojanstveniki pri vladi niso dosegli, se je posrečilo nji z osebnimi prošnjami pri ministrstvu in na cesarjevem dvoru. Občudovanja vredno energijo je kazala tudi v zasebnem življenju. Ognjevit temperament je skušala popolnoma obvladati in se je vso darovala Bogu in dušam. Zlasti se je zavzela z ganljivo požrtvovalnostjo za moško mladino. O nji je zapisal p. Mertz: »Ženo take ljubezni in dobrotljivosti polno, tako globokoverno in pobožno, tako podjetno, tako energično in vztrajno podari Bog tekom stoletij le redko človeštvu.« Do smrti v 86. letu je stremela po harmonično ubrani popolnosti. Bila je bojevita narava, ki se ni ozirala ne na hvalo, ne na grajo ter je šla preko človeških ozirov. Zadela je pogosto na odpor, na nesporazumljenja in nasprotovanja. A četudi je včasih prevladovala njena svojevoljnost in možatost — je bila vedno vzor plemenite ženskosti, nesebične požrtvovalnosti, globoke vernosti in ognjevitga navdušenja za sv. Cerkev.

Če bi kdo mislil, da jo je k vzgojnemu delu priganjala prirojena delavnost, sebičnost ali dobičkaželjnost, bi se motil. Hrepenela je le za visokim smotrom: delati v čast božjo v smislu sv. Cerkve in netiti v dušah iskrice božje ljubezni. Vzgojno delo — pa je delo žrtev in odpovedi. Eleonora ni posvečala skrbi samo vzgoji duha in srca — marveč je skrbela tudi za telesno nego. Ko so oboleli otroci na škrlatinki, jim je sama stregla. Tako je našla bolezen, ki jo je spravila na rob groba. Dasi še ne popolnoma zdrava, je že sprejela ubogega novorojenčka, ki mu je umrla mati za sušico. Vršila je ob nebogljenem črvčku vsa opravila telesne matere, pa jo je še skrbelo, da stori premalo. Njena vzgojna metoda je bila *evharistična*; saj je spoznala, da je v živem evharističnem življenju poroštvo verske zvestobe in značajnosti otrok. Zato je pogosto vodila otroke pred tabernakelj. Tu je glasno molila z njimi, da jih je uvajala v pravo čiščenje Najsvetejšega. Zelo je skrbela za kolikor mogoče zgodnje prvo sv. obhajilo. Posebno važnost je polagala na skrbno pripravo. Navajala je prvoobhajance še posebej, kako naj prinašajo žrtvice, kako vzbujajo hrepenenje po kruhu življenja.

Pogosto je preskrbela, da so preživeli prvoobhajanci dan pred sv. obhajilom podobno duhovnim vajam. Poklicala je kakega vnetega duhovnika, da je z lepim izbranim govorom vzbudil v prvoobhajancih najlepše praznično razpoloženje.

Dvoje je posebno želela: da bi otroci z globokim prepričanjem obnovili krstno obljubo in da bi se z vsem srcem oklenili svojega evharističnega Prijatelja. Že pred 50imi leti je torej Eleonora delala na to, da bi njeni gojenci čimprej pristopili k prvemu sv. obhajilu. Tedaj je bila navada, da je prejela mladina sv. obhajilo šele ob slovesu iz šole. Grofica je pripravljala svoje gojence že prej, da je imela potem priložnost, jih še nekaj časa vaditi in utrjevati v pobožnosti, preden jih je izročila usodi življenja izven zavoda. Vso pobožnost do presvete Evharistije je naslanjala Eleonora na Marijo. Vsak Marijin praznik je govorila svojim otrokom o Marijinih odlikah ter je z njimi premišljevala molila rožni venec ali pa lavretanske litanije. A ni učila samo drugih, marveč je tudi sama častila in ljubila Marijo in presv. Evharistijo. Odkod bi mogla sicer zajemati toliko moči za neprestane žrtve,

če ne iz evharističnih vrelcev! Ob 25letnem jubileju njenega vzgojnega dela ji je bilo v največje veselje in srečo skupno sv. obhajilo vseh, ki so živeli z njo pod isto streho. Hkrati je dosegla tudi dovoljenje, da so imeli na praznik Marije Pomočnice celodnevno čiščenje pred izpostavljenim Najsvetejšim.

Bila je Eleonora velika častilka najsvetejšega Zakramenta. Najljubši prostorček ji je bil pred tabernakljem. Velikokrat so jo našli pozno v noč globoko zatopljeno v molitev pred Najsvetejšim. Tudi je sama oskrbovala večno luč; pripravljala vse potrebno za sv. mašo in blagoslov ter je vršila rada taka zakristijska dela, ki so v neposredni zvezi s tabernakljem.

To so v nekaj črtah orisani samo trije izredni ženski liki, ki so se razvili v svitu presv. Evharistije v čudovito harmonijo. Kakor dovršeni umotvori bleste danes pred nami — nekoč pa so bile te vzor žene prav tako ubogi človeški otroci kakor smo mi. Živele, delale in trpele so v podobno težkih časih kakor so naši. Razumele so pa Gospodovo besedo: »Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje.« In zopet: »Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj.« (Jan 6, 51) Osrednja točka njihovega življenja je bila presv. Evharistija. Odtod njihova bohotna rast v duhovne višine, odtod njihova ljudomilost do ubogih, neukih in trpečih, odtod pa tudi popolna realizacija božje volje, zlasti tedaj, kadar je bilo treba preko težkih križev in velikega trpljenja. Iz evharističnega žrtvovanja Jezusovega klije prečudežna sončna roža, ki daje našim dušam v izobilju novih moči in zdravilnega leka. Koliko je tudi med nami skritih žena in deklet, ki so kakor sončne rože pred živim tabernakljem Gospodovim! Nič ne de, če so njihova imena zastrta v kopreno preteklosti ali pa če tonejo v vrvežu vsakdanjega dela in trpljenja. V knjigi življenja bomo nekoč našli imena onih, ki sleherni dan trkajo na tabernakelj naših cerkva v mestih in po deželi.

Pred par dnevi se je bolehná mestna ubožica le s težavo privlekla s svojo leseno nogo do samostanske porte po skromen milodar. Ko jo je redovnica sočutno pomilovala, se je nekaj prečudežno zasvetilo v ugašajočem starkinem očesu: »O vse rada prenesem, da le še morem k sv. maši in k mizi Gospodovi. Hudo bo šele tedaj, ko tega ne bom več zmogla.«

Še isto uro poprosi dobro situirana gospa za informacije o svoji hčeri, ki obiskuje samostansko šolo. Pogovor nanese tudi na II. evharistični kongres za Jugoslavijo v Ljubljani: »Kako se ga že pri nas veselimo! Vsak dan spravi naša mala vsaj droben novčič v hranilček za namene kongresa. V naši družini gojimo evharistične nedelje. Če nisem v nedeljo pri sv. obhajilu, se zdi nedelja pusta in prazna kot delovni dan.« Sličnih konkretnih slučajev bi lahko našli še mnogo. Kako globoko je zakoreninjena vera v presv. Evharistijo v srca naših mater, lepo kaže dejstvo, da mnoge izmed njih nimajo večje in srčnejše želje, nego da vzgoje vsaj enega svojih sinov za vzvišeno duhovniško službo. Koliko sreče užije verno materino srce v blaženih trenutkih, ko njen sin — svečenik prvič povzdigne Najsvetejše, ali pa ko sama prejme evharističnega Boga iz njegovih rok.

Kakor svetel žarek od zgoraj, ki blažilno obseva vsa zvesta katoliška srca, je za nas misel na bližajoči se II. evharistični kongres. Vsak poedinec, zlasti še matere in žene, naj v svojih družinah skušajo biti služabnice velikim božjim načrtom, da bude smisel za lepoto verskega življenja, ki se utrinja in najbolj krepi po presv.

Evharistiji. Še več. Trudi se vsaka izmed nas, da bo nositeljica vzvišene ideje: kako bi prispevala vsaj drobec svojega dela in žrtvovanja za novo rast in širok razmah plodovitemu krepostnemu življenju. Le potem bodo dnevi evharističnega kongresa res z zlatimi nitmi vtكاني v zgodovino našega naroda. Vsa Ljubljana bo za evharistični kongres praznično bela in vesela kot še nikoli. Saj bo proslavljala v javni manifestaciji svojega Odrešenika, ki živi v nedoumni skrivnosti presv. Evharistije. Naj bi iz globine naših duš spontano odjeknil klic po vseh mestih, trgih in vaseh prav do zadnje gorske kočice v nedosežnem navdušenju:

Jezus, Kralj naš, naj živi!

G. Mali:

PRED TABERNAKLJEM

Vse tiho je v cerkvi, le lučka brli;
Gospod je med nami, njen žar govori.
O Evharistija, najdražji zaklad,
ti daješ življenje in večno pomlad!

Povabi, Zveličar, na svoje srcé
ljudi, ki na zemlji brez tebe živé!
Neskončne ljubezni zaklade odpri,
da bodo priznali za Kralja te vsi!

Prerodi nam duše in srca, Gospod,
da bomo vsi žejni le tvojih dobrot!
K Gospodu pojdite, nesrečni ljudje,
bridkosti izlijte v njegovo srcé!

PETO KOLO

SPOZNANJE.

(Nadaljevanje.)

Sama sem sedela na dvorišču. Izza hrbta mi je nekdo zakril oči:

»Kdo?«

Kaj vem.

»Kaj me nič več ne poznaš?« je vprašal Ladi.

Kakor da prepovedan sad trgam, sem se mu nasmehnila.

»Veš, ni lepo, da te nič ni k meni.«

Ne smem.

»Zakaj?«

Ne vem.

Obrnil se je in stekel gori v drugo nadstropje k Mamici. Čula sem njuno govorjenje, a razumela nisem ničesar. Kmalu so me poklicali. Ladi je bil že odšel.

»Kaj ti je pravil Ladi?«

Ničesar ni pravil, le vprašal je, zakaj me nič ni.

»Če ti bo kdaj kaj grdega govoril, takoj vstani in pridi gori.«

Molčala sem. Kaj naj mi grdega pripoveduje?

Nekega dne sem videla, da je Mamica nervozno govorila z gospodinjo. Odslej sem spet pogosteje smela na dvorišče, a so neprestano pazili na naju.

Vse mi je bilo zoprno. Čemu ne dajo, da svobodno stopim?

Sedela sva z Laditom na vozu in gledala slike iz džungle.

»Ani!« je zapelo z okna v drugem nadstropju.

»Tako gori!«

»Kaj sta delala?«

Ladi ima knjigo.

»Kakšno?«

Džungla.

»Ti lahko verjamem?«

Debelo sem gledala: kaj je spet to?

V drvarnici sva v žaganju kopala strelske jarke kakor že tolikokrat.

»Ladi!« je poklicalo s pritličja.

»Želiš, mami?«

»Tako iz drvarnice! Zunaj se igrata!«

»Zaboja z žaganjem vendar ne moremo prinesiti ven.«

»Pa se igrajta kaj drugega. Takoj iz drvarnice!«

Sedla sva na klop v solnčni lisi tako, da sva hiši in opazovalcem kazala hrbta. Dolgo sva molčala.

»Ali ti verjameš storijam?« me je čudno vprašal deček.

Vsem ne. Vil in škratov ni. Tudi kralj Matjaž ne spi v gori.

»Ali verjameš v štokljke in čudovite mreže, s katerimi love po vodah otroke?«

Nikoli nisem premišljevala o tem, zato nisem vedela, kaj naj mu odgovorim. Gledala sem ga bolj od strani v obraz, kaj bi ga bolj razveselilo, vera ali nevera.

»Tudi to ni res,« je dejal.

»Otroke žene rode. Nam so se lagali.«

Rode? Kaj se to pravi?

»V njih zrastejo in iz njih pridejo na svet.«

Iz žen?

»Da.«

Pa kje zrastejo?

»Pod srcem.«

Ali bi tudi v meni lahko zrastel otrok?

»Tudi, ko boš velika, zdaj še ne.«

Ti si zrastel v tvoji mami?

»Sem.«

Kdo ti je to povedal?

»Mama ne.«

Kdo pa?

»Imam sošolca, ki veliko ve. Ali čakaj, prav zdi se mi, da žena sama ne zmore ničesar. Tega ne vem še dobro. Vprašal bom Tila, potem ti povem.«

Spet sva molčala.

»Doma o tem ne govori,« je pristavil. »Boš tepena. Veliki ljudje nočejo tega priznati. Le zakaj se nam lažejo?«

Nihče me ni tisti dan vprašal, kaj je Ladi govoril. Saj sem se pa tudi bala tega. (Tepena boš! Doma ne govori o tem!)

Skrivnost sem čutila kot težko breme, ki ga moram nesti brez počitka po samotni poti. Spominjam se, da sem tisto popoldne z neko posebno slastjo spet segla po punčkah.

*

V prihodnjih dneh sem iskala prijatelja, a nikakor ga nisem mogla najti. Gnala me je radovednost. Šele peti dan sva se sešla. Skrivnostneje kot prvič je govoril to pot. Skoraj šepetal mi je na uho:

»Res je, moža je treba. Bal sem se že, da mož res ni za nič drugega, kot da gre v vojsko in ga tam ubijejo.«

Gledala sem prijatelja in ga nisem mogla razumeti.

»Mi nosimo življenje! Slišiš, punčka, ponosen sem, da sem fant.«

Potem se je na ves glas zasmel in me krepko stisnil:

»Mi smo štoklji!«

»Ani!«

»Ladi!« je z drugega nadstropja in s pritličja hkrati zaklicalo, kakor da se nama je nekaj zelo hudega zgodilo.

Tisto poletje sem šla prvič domov na počitnice. Pravzaprav se pa nisem nič več dobro počutila doma.

Mali bratec je neprestano ponavljal: »Ti nisi nasa!«

Starši in sestre so pretirano skrbeli zame, kot bi ne bila njihova, ampak kot da so plačani zato.

Otroci so zavistno gledali v moj široki, na glavi zavezani trak in so se norčevali iz mojega novega dialekta.

Vendar mi je dobro delo, ko se me je prijemalo sonce.

Na počitnice sem prinesla iz mesta punčko in v pesti Laditovo skrivnost. Otroška pest je pa majhna in rado sili iz nje. Sicer sem se užaljeno obrnila, ko me je trinajstletni Cvetko vprašal, če vem, kako je z otroci. Sestrici sem pa zvečer pred spancem vse povedala.

In tudi ona je imela majhno otroško pest. Usulo se je iz nje. V šepetu se je širila skrivnost od prijateljice do prijateljice.

Večer je bil. Soseba je prišla k nam v vas:

»Otroci niso več, kot smo bili mi. Takole majhni že vse vedo. Strogo jih primite! Lahko noč!«

Prva sem bila zaslišana.

»Kdo ti je povedal?«

Zbala sem se za Ladita. Spomnila sem se Cvetka, hvala Bogu. Cvetko!

»Cvetko že ne!« je oporekla sestra, ki je bila njegova prijateljica. »Ladi!«

»Dosti. Zdaj boš govorila ti,« so se obrnili k sestri.

»Tako pohujšanje!«

Dve palici sta peli, oče je težko dihal, mama je ihtela:

»Moj Bog, moj Bog, kakšni so naši otroci!«

Tisto noč nisem spala.

Drugi dan me je peljala mama nazaj v Ljubljano.

»Takole je,« je povedala Mamici, ki pa se je le smehljala.

Zvečer sta me papa in Mamica poklicala v sobo:

»Ti je res Ladi to pripovedoval?«

Res.

»Zakaj nam nisi takoj to povedala?«

»Rekla sem, da se takoj odstrani, če ti bo pripovedoval kaj grdega.«

Saj mi ni nikoli ničesar grdega pravil.

Smeh.

»To je pač bilo grdo. In tudi res ni. Tega mu ne smeš verjeti.«

Ostrmela sem.

»Če srečaš Ladita, se obrni proč. Govoriti z njim ne smeš več.«

Kakor, da sem se postarala, mi je bilo. Kadar sem srečala prijatelja, sem pogledala v tla. Kadar je kdo govoril o nedolžnosti, sem zardela. Nikogar ni bilo, ki bi mi bil zvečer položil roko na razbeljeno čelo in mi spokojno rekel:

Kar zaspi, saj si še otrok.

(Dalje prih.)

G. Mali:

ZVESTI PRIJATELJ

Utrujena je moja hoja,
slabost objema mi telo,
srcé želi miru, pokoja
in kraja, kjer plačilo bo.

Ljubezni prosi duša moja
ljudi, ki me srečujejo.
»Le nosi sam bremena svoja!«
brezsrčno odgovarjajo.

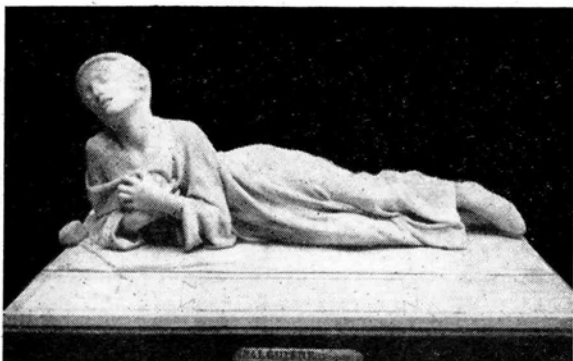
Tam v cerkvi pa Prijatelj zvesti
ljubeče k sebi vabi me:
»Popotnik na trpljenja cesti,
le pridi, pričakujem te!«

Srcé presveto mi odpira
zaklade milosti deli;
vsak dan daruje se, umira
Bog na oltarju za ljudi.

Pomagaj mi, Prijatelj zvesti,
pokoja in ljubezni daj,
podpiraj me na temni cesti,
s Telesom svojim me krepcaj!

EVHARISTIČNI DAN OTROK V ŽENEVI

Pred menoj leži slika svetega Tarcizija, umetnina, kakršno je ustvarila roka slovitega kiparja Aleksandra Falgniere-ja. Zada je napis: »En souvenir de la Journée Eucharistique des Enfants, Ecogia (Geneve) 30. juin 1927.« (V spomin na evharistični dan otrok, Ecogia (Ženeva) 30. junija 1927.)

Koliko ljubkih obrazov vstaja pred mojo dušo ob teh besedah! Koliko nedolžnih oči zrem! Vrstijo se Shirley in Ruth in Diane, Pierro in Roger in Raoul. V duhu gledam ponosno Ženevo in prav na sredi uzrem stolnico sv. Petra. Pusta je, temna in mrzla, odkar je iz nje izginil katoličanstva topli dih, pa najsi odmevajo zdaj ob njenih obokih glasovi še tako sijanih govornikov.

Gledala je odhajati škofo, poslavljalja se od nežnega sv. Frančiška Saleskega, sočustvovala z velikim kardinalom Mermillod-om. Ob njenem vzhodu je gineval katoliški živelj.

Čas pa je tekel. In vstali so možje, pogumni in verni in še bogati. Ženeva je dobivala svetišče za svetiščem in danes se dvigajo poleg kalvinske stolnice sv. Petra, tudi že štiri katoliške cerkve. Iz njih stolpov sicer ne odmeva zvon, veličastnih procesij mesto ne pozna. Katoličani so na zunaj oropani tistih najlepših praznikov, kot je n. pr. Rešnje Telo. Tem lepše pa kraljuje Gospod v dušah ženevskih katoličanov.

Ker se n. pr. praznik Rešnjega Telesa javno ne sme obhajati na četrtek in ker se z Najsvetejšim ne sme na ulico, obhaja cerkev ta praznik naslednjo nedeljo. Tedaj belo oblečene deklice obstopijo glavni oltar ter ga med povzdigovanjem posujejo s cvetjem. Tako tudi stopnice oltarja. Po maši je procesija po cerkvi.

To navajam radi boljšega umevanja evharističnega dneva.

Bilo je pred sončnim vzhodom 30. junija 1927. leta. Ob Quai Mont-Blanc nas je na Ženevskem jezeru čakala ladja, da nas popelje v Coppet. Za ta lepi dan je bila odločena sirotišnica Ecogia, zasebna last zavednega katoličana. Zavod, ki ima velikanski park, leži daleč od gradu Coppet, kjer je samovala gospa Necker-Staäl, ko jo je preganjal veliki Korzikan.

V mladem jutru so prihajali na obrežje Mont-Blanc župniki z otroki, katere so spremljali nekateri starši ali prijatelji. Katehistinje so jih preštele in že pred 6h je ladja jela zapuščati Ženevo. Tedaj je zadonelo kot iz enega grla: »Lauda Sion!« Kmalu smo bili sredi jezera. Ko je utihnila himna, so katehistinje jele otrokom tolmačiti vse dele prekrasnega horizonta, ki nas je obdajal. Govorile so jim o ustju Rodana, kako se njegov silen tek tam v vadski deželi hipoma ustavi na

nekaj metrov, kot bi se bal, da s svojo blatno vodo omadežuje kristalno sinjino jezera. Te žene, ki razkrivajo otrokom z vso požrtvovalnostjo skrivnosti vere, so jim zdaj z nič manjšo spretnostjo razlagale tiste prepade hribov, katerih strme stene tvorijo z dolinami, ki jih ločijo, prav vredno posteljo Rodanu, ki jih izpolnjuje. Tedaj se malo odstranimo od svicarske proti francoski strani jezera. Divni bregovi ženevske dežele se nam naenkrat zazde ljubkejši, bogatejši. Posuti s vilami in te obrasle z zelenjem. Za njimi zeleni griči, od vseh strani ovenčani, nudijo sliko, na kateri se človeško oko nehote izpočije. Gledamo zemljo, povsod tako skrbno negovano, tako žlahtno in rodovitno, da daje oračem in pastirju in vinarstvu obilen sad, in ga poplača za ves trud. Ta zemlja odpira takorekoč svoja bujna prsa in obsipava s svojimi zakladi srečne ljudi, ki jo obdelujejo. Zdi se, da se ta zemlja smehlja in poživlja ob pogledu prostosti, da je vsa srečna v sladki zavesti, da preživlja svoje ljudi.

Tako dospemo v Coppet, potem, ko smo spotoma na vsaki postaji vzeli na ladjo nekaj otrok z duhovščino, ki je bila prišla iz sosednjih župnij. Coppet je znan po svojem gradu, ki nosi isto ime. Tu počiva žena, ki je za Napoleona razburjala Francijo, obdarovala njeno književnost z nesmrtnimi deli, iskala miru po širni Evropi, ga končno našla v tistem kotičku svojega vrta, v senci košatih dreves. Grad obišče vsak tujec, občuduje njegove salone, katerih stene dičijo slike, ki predstavljajo ljudi, ki so se v življenju preganjali in zasledovali, zdaj pa na teh nemih slikah mirno prenašajo drug drugega.

Tu zapustimo ladjo in kmalu smo pred vrtnim vhodom sirotišnice Ecogia. Avtomobili, ki so pripeljali vse potrebno, nas čakajo. Šele tukaj, na zasebnem teritoriju, se uvrstimo v procesijo, župnija gre za župnijo, na čelu pa generalni vikar iz Ženeve nosi Najsvetejše pod toplim junijskim soncem. Med molitvami zadoni tista večno lepa »Povsod Boga« ter mogočno odmeva po ženevskih hribih, s katerih je že zdavnaj izginil križ. Na koncu ogromnega parka, stoji v zatišju med dvema gozdičkoma pripravljen oltar za sveto daritev. To daruje generalni vikar ob asistenci. Takoj se začne deliti tudi sveto obhajilo. Veličasten je pogled na to množico otrok, ki pod tem milim ženevskim nebom prosto zadiha, gotovo pa z neko bolestjo misli na vse tiste sošolke in součence, ki, ločeni od njih po veri, niso deležni vsega tistega, kar danes navdaja srca teh izvoljencev, ki stoje tu prav blizu svojega božjega Prijatelja.

Otroku Jezušček ni Gospod. Vsaj meni je bil vedno le dvanajstleten, sedeč v templju, svojo veliko knjigo na kolenih držeč. Kolikokrat sem mislila, da ga ta kolenca morda že bole, od prevelike teže svete knjige, iz katere razlaga tako modro tisto najvišjo učenost, katero bomo mi doumeli šele takrat, ko se bo pretrgal zadnji zastor in se bo razpršila vsa megla pred našimi očmi, ko ne bo dvoma ne omahovanja, marveč spoznanje in gledanje iz jastnosti v jasnost. Takrat, ko bomo zopet našli svojo prvo mladost in občudovali isto svojih tovarišev, bratov in sester. Daj, dobri Jezušček, da bi takrat, ko te bomo do konca razumeli, sedeli prav blizu ob Tvojih nogah, kot smo si to že tolikokrat želeli, ko smo še na materinih kolenih listali sveto pismo in se vedno in najraje ustavljali tam ob Tvoji sliki v templju, ko nas je najbolj bolela misel, da si bil morda lačen, ko si se za tri dni izgubil

dobri Mamici svoji, ki Te je noč in dan iskala zastonj. Odpusti, dobri Jezušček, naše čisto človeške misli o kruhku!

Po svetem opraviilu smo se razšli po parku. Vsaka župnija je imela pod enim drevesom, ki ji je bilo v naprej določeno in nosilo njeno ime, svoj pik-nik. Ni bilo ne kavice, ne čokolade, ne mleka. Prav priprosto smo posedli po tleh in jedli. Dobre mamice švicarske, se niso prav nič bale za svoje malčke, ki so vsi tako daleč tešč prišli in prinesli evharističnemu Prijatelju svoja čista in zvesta srca. V njih se je dobri Prijatelj spočil, z istim blagoslovom je blagoslovil otroke, ki so Mu jih darovali, in matere, ki so Mu ta dar pripravile.

Popoldne so bile litanije, posvetitev in Te Deum. Generalni vikar iz Ženeve, Mgr. Petit, se je v ganljivih bsdah poslovil od otrok ter jih na to blagoslovil.

Vračajoč se domov, zopet merimo hladno gladino Lemana in prav v mraku dospemo v Ženevo.

Preden se pa razidemo, Vam naj predstavim svojo majhno spremljevalko. Če Vam bom povedala kaj več, kot bi Vam ona sama zaupala, mi bo gotovo odpustila. Ime ji je Shirley. Spoznali sva se kmalu po njenem in mojem prihodu v Ženevo. Ona je prišla iz velikega Londona, jaz iz lepe Slovenije. Ona poganka, jaz katoličanka. Prav rada je hodila k meni na obisk, zakaj stanovali sva v isti hiši. Ko sva se spoznali, ji je bilo pet let, in deset, ko sva se ločili. Mati njena, anglikanka po veri, vzgojena v katoliškem samostanu, je bila žena, visoko izobražena, toda brez vsake vere. Te tudi svojim otrokom, katerih je imela troje, ni mogla in ni hotela dati. Vsi trije so bili nekrščeni. Oče, iz Leeds-a doma, veleum v matematiki, sin pobožnih anglikanskih staršev, se je v verskih rečeh s svojo ženo popolnoma strinjal. Spoznala sta se bila, ko je on v Cambrigde-u poslušal matematiko, ona pa klasično filozofijo.

Kot vsak otrok, je tudi Shirley obsipavala svojo mater z vprašanji, nanašajočimi se na najrazličnejše stvari. Mati se skrbno ogiblje govoriti z otrokom o Bogu. Tudi v bolezni in smrti naj otrok ničesar ne ve in ne sliši.

Shirley pride v šolo. Tam izve, da je nekaj sošolk in sošolcev katoliških, ve-

čina pa da je kalvinske vere. Tedaj pride nekega dne iz šole in reče: »Mama, v našem razredu samo jaz nisem krščena. Zakaj pa jaz nisem, mamica?« Mati se odgovoru previdno izogne. Slučaj pa hoče, da se ta otrok v šoli spoprijatelji z malo katoličanko. Ta se pripravlja za prvo sveto obhajilo; katehistinje jo v cerkvi z drugimi otroki vred skrbno pripravljajo za ta veliki dan. Shirley slastno posluša svojo prijateljico, ko ji ta razlaga, kaj je greh, kaj spoved, in pa, da bodo imeli prvo sveto obhajilo. O Veliki noči Shirley že vse ve o trpljenju in vstajenju Kristusovem. Kako ta otrok sočustvuje z malim Jezuškom! Že govori o Njegovem grobu, večkrat skrivaj hodi v cerkev, tam s svojo majhno roko slika prekrasno fresko, katero vidi nad glavnim oltarjem. Tako spozna sv. Pavla, vzljubi Malo Terezijo.

Pride velika sreda. Otrok gre pred šolo s služkinjo na trg, kupi za nekaj frankov cvetja, ki ga po šoli hoče ponesti malemu Jezušku na grob. Oče je nasproten, mati se mu ne upa ustavljati, ko vidi otroka vsega v solzah, Shirley pa hoče in hoče. Hoče tako zelo, da se oče ne more več upirati, mati je premagana in otrok steče s cvetjem k svojemu Jezušku.

Pozneje pride za nekaj tednov v nek otroški zavod v hribe. (V Švici je zelo v navadi, da pošiljajo starši svoje otroke med šolskim letom v hribe, če so ti že slabotni, ali starši prekomodni in se za nekaj časa otrok radi znebijo. Otrok obdeluje tam šolsko snov z učiteljicami, ki delujejo na takih privatnih šolah). Shirley pride torej v tak zavod. Tu se nauči moliti Oče naš, Zdravo Marijo in še Apostolsko vero. Vrnivši se domov, zopet preseneti mater. Otrok jo vprašuje, zakaj ona ne moli in ne hodi v cerkev. Izgubljeni jame zaupanje v svojo mater in ko pride evharistični dan, o katerem je Shirley po svoji prijateljici dobro poučena, tedaj otrok zopet hoče, premaga starše in se udeleži lepe slavnosti v Ecogia. Tam na lastne oči vidi vse tisto, kar je doslej poznala samo po pripovedovanju. Vrnivši se zvečer domov, reče v energičnem, nekam zapovedujočem tonu: »Mama, preden bom stara deset let, hočem biti krščena katoliško!«

Zaradi evharističnega kongresa in evharistične snovi so morale odpasti nekatere stalne rubrike in tudi nekaj junijskih prispevkov. Vse to bomo v prihodnji številki, ki bo dvomesečna, nadomestili.

ŽENA — VERNA PO NARAVI IN MILOSTI

(Nekaj misli o priliki evharističnega kongresa v Ljubljani).

Veliko jih je dandanes, katerim je vera, zlasti še katoliška, težavna reč. Tisočero zunanjih prikazni jih moti. Tega to, da je zraven katoliške vere še toliko drugih verskih nauk in družb; drugega bega že to, da je veliko mlačnih kristjanov, ki po veri ne živijo, bodisi, da zares, bodisi da le dozdevno; tretji so pa, katerim so verske skrivnosti nekaj tako nenavadnega, da se jim skoro nemogoče zdi, vse to verovati. Tako se godi mnogim izobraženim ljudem, namreč v posvetnih vedah izobraženim. Zakaj, kdor je resnice, ki jih oznanja sv. Cerkev, dodobra proučil, izginejo navidezne težkoče. Polnost resnice je seveda v sv. katoliški Cerkvi, toda tudi izven Kristusove Cerkve je veliko posameznih zrn resnice, mnogo ostankov in sledi prvotnega razodetja. Kdor pozna človeško naravo, se temu ne bo čudil.

Življenje mnogih! — Žal, da je veliko mlačnosti, omahljivosti, nedoslednosti! Resnično dosledni verniki, kateri odločno in stanovitno živijo po naukih Kristusovega evangelija, so samo svetniki in svetnice. Dokler živijo na tem svetu, je njih svetost večinoma nepoznana. Po smrti pride zanje poveličanje. Tudi že na tem svetu. Vsaj v sveti Cerkvi. Toda ne za vse! Previdnost božja je svobodna v svojem ravnanju. Poglavitno poveličanje je odloženo do sodnega dne, odloženo in določeno šele za tisti veliki dan...

Verske skrivnosti! — Nes pametno je, spotikati se nad njimi. Ali ni vse polno skrivnosti v vidni naravi? Dokler bo svet obstal v sedanji obliki, bodo naravoslovci zmeraj imeli dosti dela. Znana je le dejanska uporaba, ne pa bistvo mnogih prirodnih sil. Komu je znano najgloblje bistvo elektrike? Njene prikazni, njene nekatere učinke poznamo, osnovnega bistva ne.

Veliko težkoč izhaja tudi iz načina našega mišljenja. Ker se naše mišljenje opira na čute, smo splošno navajeni, celo zgolj duhovne misli vezati s čutnimi podobami. Pri tem nas predstavnost zmožnost včasih podpira, včasih pa nasprotno ovira; podpira nas pri spoznavanju zunanjih stvarnih reči; večkrat pa ovira, zlasti pri verskih resnicah; v podporo so nam le slušne predstave, izrazi, besede; ostale čutne podobe nas motijo, zlasti kar zadeva skrivnost presvete Trojice in skrivnost presv. Rešnjega Telesa. Dve najgloblji skrivnosti!

Treba pa se je zavedati, da vera ni zgolj sad našega prizadevanja, temveč predvsem *dar božje milosti*. Za milost vere je treba prositi Gospoda. Kdor ima zadostno poprejšno izobrazbo, mu je seveda dovoljeno razglabljati o presv. Trojici in o presv. Rešnjem Telesu ter se tudi umsko vglabljati v ti dve največji skrivnosti. Katoliškim bogoslovcem to ni samo dovoljeno, ampak naravnost dolžnost. Toda ponižna, preprosta vera je prva dolžnost, ki jo morejo izpolnjevati vsi, kateri imajo blago voljo, vsi, ki znajo in hočejo *moliti*.

Žena ima po svoji naravi to srečno lastnost, da manj razglablja in s pripravljenostjo dobro voljo sprejme božjo besedo; žena ima po svoji naravi večje nagnjenje do molitve kakor pa mož. Zato je pa tudi ženska, katera nima vere, — zaradi napačnosti, ki jo je odvrnil od molitve, — strašno nesoglasje v človeški družbi. Seveda

so večkrat krivi tudi načini šolskega pouka, kateri silijo že mlade deklice, da bi razglabliale in vrtale v vprašanja kakor moški, ki imajo že po naravi dar, da precej zgrabijo stvar na pravem koncu brez dolgotrajnega razmotrivanja. S tem ni rečeno, da žene nimajo razuma. Kaj še! Imajo ga in še prav bistro znajo misliti. Toda ali ni bolje, resnico kar naravnost sprejeti, kakor po ovinkih?

Tudi akademsko izobražene žene so bolj naravne in sebi zveste, če mirno in preprosto verujejo, kar je Gospod Bog razodel, kakor pa, da bi se zapletale v težka vprašanja, katerim so kos komaj resnično modroslovci in bogoslovno izobraženi.

Pri skrivnosti sv. vere je *prvo molitev* in *spet molitev*, po kateri nam dohaja milost, šele potem je na mestu globlje učenje ter razmišljanje. Izrek znamenitega bogoslovca: »Verujem, da bom razumel«, ni brez globokega pomena.

Preprosta, ponižna, otroška vera nikakor ni sramota za ženo, nasprotno največja njena odlika in prednost. Zato je tudi povsem naravno, da žena bolj naravnost in očitno ter v večji meri razodeva na zunaj svojo notranjo pobožnost kakor pa moški. To daje verni ženi neki poseben čar, ki ga ni mogoče popisati. Ako je le zunanja pobožnost in ljubka vernost v resnici izraz notranje pobožnosti in verskega ognja. Seveda je zunanja pobožnost, vdanost in vtopljenost v Božjega Duha tem lepša, čim bolj ohranijo žene duha ponižnosti, tako, da se jasno čuti: »... njih notranja pobožnost je še veliko večja, kakor se na zunaj razodeva«.

Bliža se praznik zmagoslavja Božjega Zveličarja, ki prebiva med nami, prebiva na čudovit način, tako, da zakriva žarke nebeške lepote ter nas tiho vabi k ponižnosti. Bliža se nam blaženi čas, ko bo mnogim dana prilika, da razodenejo svojo živo vero v Najsvetejši zakrament. — Dnevi gorečnosti v Bogu in Zanj.

Upajmo, da bo pogled na množico otrok in žena, ki so ljubka prikazen najbolj preproste in ponižne vere, dvignil marsikaterega moškega, da bo šel vase, zavrgel napuh dozdevne razumnosti ter skrušeno vzdihnil:

»Verujem, moj Gospod in moj Bog!«

Ljubinica:

LUČKA

Noč je zunaj — slepa, gluha. Glasu nikjer; le lahen šepet padajoče rose plačočega neba ...

A glej na klancu v sovražni temini lučka gori! Kot zvezdica žarna v grenke dni ...

Dekle je bolno in nekdo vasuje.

Kdo le?

Nihče ne ume. Ona le ve, za koga lučka gori v brezupni samoti — in On, Jetnik ubogi — tudi.

BELE VRTNICE

(*Nadaljevanje.*)

Tiha skrb mu je legla v dušo, dvom ga je objel. Ni prav, da jo je pustil v samoto, sploh, da ji je pustil oditi s klinike. Ampak, vedno je ne more in ne sme imeti. Rad bi jo vzel v svoje varstvo, v svojo skrb, — toda kako?

Edino mogoče, ako jo poroči. Temu nasprotuje njegovo načelo. Čudna misel mu je šinila v glavo: — kaj, če bi jo vzel v navidezen zakon. V resnici bi ostalo tako, le pred ljudmi bi mu bila žena, da bi jo lahko ščitil, da bi jo lahko imel vedno pri sebi.

Pa se mu je spet zdelo tako smešno. Vedel je tudi, da Vanda tega ne bi hotela. Tako je ugibal in ugibal, da niti opazil ni, da Vanda že davno ne joče več. Ko je naposled opazil, je začel govoriti z njo. Rastreseno ga je poslušala. Ko jo je nekaj vprašal, mu je dala napačen odgovor. Moral se je nasmejati:

»Vanda, ali ne veš, kaj govorim? Torej spet na nekaj misliš? Ali smem vedeti, na kaj?«

»Res ne vem, kaj si me prej vprašal. Mislim, da je čas, da se vrnem med ljudi, da si poiščem delo, ki me bo telesno in duševno zaposlilo.« Pogledala ga je, če ji pritruje in nato hitro nadaljevala: »Ta brezdelnost ni zame. Ne samo, da mi nič ne koristi, še škoduje mi. Namesto, da bi nabrala novih moči, še prejšnje zanemarjam.«

»Tako hudo pač ni,« je ugovarjal.

»Pač, pač! Bodiva iskrena in resnična. Saj ti berem v očeh, kakšno skrb sem ti napravila, s svojo slabostjo, s svojo čuvstvenostjo.« In kakor bi ga hotela za to njegovo skrb odškodovati, mu je položila roke na ramena in dahnila rahel poljub na njegovo čelo. Nato se je hitro dvignila, ga prijela za roko in obljubila:

»S tem je končano. Zdaj hočem biti spet resna in pametna, vredna tvoje ljubezni.«

»Naj si kakršnakoli, moje ljubezni si vredna vedno!«

Z roko v roki sta se vračala. Vanda je res premagala vso otožnost; to so pričale njene jasne oči in njen vedri smeh. Drago je bil s tem zadovoljen, vendar je sklenil, da jo bo večkrat iznenadil, če bi se le spet vrnile črne misli k njej.

Preživela sta ves dan v naravi in na Vandino željo sta šla na vrh gore. Vkljub težki poti je bila Vanda sveža in razigrana. Plezala

je po skalah kakor srna, da jo je komaj dohajal. Na vrhu pa je bila vsa očarana od lepega razgleda.

»Kako lepa je naša domovina!« je vzkliknila vsa v ognju.

»Lepa je in lepo je delo za njen blagor, oziroma za blagor prebivalcev.«

Pogledala ga je s pomenljivim pogledom in hotela nekaj pripomniti. Pa se je zadnji čas premislila. Zadovoljna sta se vračala nazaj v vas. Večerjala sta skupno v gostilni, ki se ponaša z napisom »Planinski hotel«. Prav tam je Drago naročil prenočišče. Po večerji je spremil Vando do njenega stanovanja in ji želel lahko noč. Sam je šel še enkrat skozi vas, potem pa se je vrnil v hotel in se odpravil k počitku.

Ker je hotel vsaj še nekoliko časa biti v njeni družini, je zgodaj vstal in se napotil k njej. Gotovo je imela isto željo, kajti bila je že popolnoma pripravljena za sprehod. Zajtrkovala sta, potem pa sta se napotila na avtobusno postajo. Tik pred odhodom jo je še enkrat prosil, naj mu odslej odkritosrčno sporoča o svojem stanju in naj ga takoj pozove, ako bi jo spet napadle črne misli. S smehom je odgovorila:

»Obljubim ti, da si me prvič in zadnjič našel v takem razpoloženju.«

Drago je verjel in se potolažen vračal na svoje službeno mesto. Vanda pa se je odločila, da čez nekaj dni odide in si poišče novo bivališče in nov delokrog.

Čez osem dni je prejel Drago od Vande obširno pismo, v katerem mu je javila, da je že našla novo stanovanje in tudi delokrog, kateri ji povsem odgovarja. Ponovno mu je zatrdila, da jo je enkrat za vselej minila otožna mehkužnost in da je popolnoma zadovoljna s svojim položajem.

S tem je bil Drago zadovoljen. Bilo mu je samo žal, da je odšla tako daleč, da mu je ne bo mogoče večkrat obiskati. Zadovoljil se je torej z redno korespondenco.

Tu in tam je pač zahrepenel po njej, a premagal je to željo s tem, da se je preobložil z delom, da je takorekoč utionil v njem.

Čez pol leta so mu ponudili službo primarija v nekem novem zdravilišču. Sprejel je ponudbo ne toliko zaradi častnejšega naslova, ampak predvsem zaradi obširnejšega delokroga. Misel, da bo odslej lahko sledil svojemu prepričanju, da bo neovirano deloval po lastnih skušnjah, kar mu je zdaj nemogoče, ta misel je bila vabljiva. Dasi

je njegov dosedanji predstojnik vpošteval njegovo spretnost, vedno mu vendar ni pustil obveljati. Zgodilo se je celo tu in tam, da sta se resno sporekla in on kot mlajši je moral popustiti. On pa je želel imeti proste roke. Kako naj se orel dvigne v višavo, ako mu zvežejo peroti?

Težko, zelo težko se je ločil od dosedanje službe. Štiri leta je dolga doba, dovolj dolga, da se človek tako privadi, da se težko poslavlja. K temu pa so mu še bolniki otežili odhod.

»Zakaj greste?«

»Zakaj nas zapuščate?«

»Oh, ostanite tu, ostanite!«

Taki in podobni vzdihli so se ponavljali, ko se je izvedelo, kaj namerava. Niso bile prazne besede, ne, bolniki so res čutili, da jih zapušča zdravnik, kakršnih je malo. Njegovi tovariši pa so mu privoščili obširnejši delokrog. Končno je prišel dan slovesa. Šel je po sobah in se poslavljal od vseh. Vzpodbujal in svetoval je še to in ono, sprejemal zahvale in voščila. Ko pa je videl resnično žalost, hvaležnost, ljubezen, ko je videl toliko solznih oči, se je razžalostil tudi sam. Globoko ganjen je odšel.

Ah, saj ni zapuščal samo mnogo hvaležnih src, ni se poslavljal samo od kraja, kjer je položil temelj svoji bodočnosti, — ne, na ta kraj ga je vezal še drug, nepozabljen spomin — Vanda.

Že davno je ni bilo tam, a vse mu je še govorilo o njej. Ko je stopil v sobo št. 10, takoj je stala vsa živa pred njim. V novem domu ne bo ničesar, kar bi ga spominjalo na njo. Sklenil je, da jo obišče, preden nastopi novo službo. Bil je nemalo radoveden, kaj dela in kako se počuti. Brzobjavil ji je, naj pride na kolodvor.

Res ga je pričakovala. Veselo ji je podal roko in jo povabil v restavracijo na obed. Po obedu sta odšla v mestni park. Z veseljem jo je opazoval. Bila je vedra, le nekoliko resnejša se mu je zdela, a ravno to mu je tako ugajalo. Ker je imel še več opravkov, sta se kmalu ločila z obljubo, da bo čim prej prišel v njeno stanovanje.

Res je držal besedo. Komaj se je Vanda preoblekla in pripravila prigrizek za dragega gosta, že je bil tu. Ogledal si je njeno stanovanje. Bila je to pravzaprav ena sama soba. Ker pa je bila zelo velika, jo je Vanda razdelila na dva prostora z enostavno, a okusno »špansko steno«. En del je služil za spalnico, drugi za sprejemni salon, obednico in za drugo.

Povabila je gosta k mizi in mu ponudila prigrizek. Medtem, ko se je razgledoval, je pripravila čaj, ga nalila v skodelice in nato sedla njemu nasproti. Vsa se je vživela v vlogo gospodinje in Drago je bil očaran, ko jo je opazoval pri njenem delu. Čaj in prigrizek, oboje mu je izvrstno teknilo.

Ko sta popila čaj, mu je razkazala svoje male posebnosti: ročna dela, slike, vmes mu je razlagala njih uporabo in njih vrednost.

»In kaj je za tem obzidjem?« je vprašal stoječ pred »špansko steno.«

»Tam je skrivnost, ki je moškim ne odkriva rada dekle.«

»Oho! Jaz pa bi rad videl to skrivnost.«

Brez besed je odgrnil zastor, ki služi za vrata. Ko je vstopil, je čutil, da mu je Vanda s tem dejanjem dala dokaz popolnega zaupanja. Le zaupanje v njegovo poštenje mu je odprlo ta vrata.

Bilo je tako ljubko in prijetno v tem kotičku. Ob zidu je stala postelja, ob njej nočna omarica, dalje umivalnik, toaletna mizica, postelji nasproti mali turški divan. Vsepovsod so bila razvrščena krasna ročna dela, ki so pričala, da v tem kotičku prebiva ženska, ki ljubi lepoto, snago in red.

Prijel je Vando za roko in jo peljal s seboj na divan. Vsedel se je in jo hotel vzeti v naročje. Rahlo in odločno se mu je izvila in sedla na bližnji stol:

»Ne, Drago! Čemu si dovoljevati več ko nama pristojna? Dovolj mi je, da si blizu mene, da te vidim, da ti berem ljubezen iz oči.« Žalostno je pristavila: »Zadnjič se ti je omajalo zaupanje v mojo notranjo moč. Videl si me slabo, potrebno tolažbe.«

»Vanda, pozabljaš, da moški nikdar ne ljubi bolj ko takrat, kadar se prepriča, da je ljubljeno bitje potrebno njegove podpore.«

»Reci, kdaj sem ti v resnici ljubša: kadar sem močna, hladnokrvna in samozavestna, ali kadar se pustim premagati od čuvstvenosti?«

»Vanda verjemi, vedno si mi enako draga. Ko te vidim trezno in hladnokrvno, te ljubim in občudujem kot zdravnik, kadar te vidim mehko in čuvstveno, te ljubim kot človek-mož.«

»A prvo ti je ljubše, le priznaj!«

Pogledal jo je skesano in odkritosrčno.

»Ne bom tajil, da imaš prav. Sebičen sem in rad te vidim mirno in ponosno, ker v tem tvojem miru najdem tudi sam moč, lažji mi je boj med ljubeznijo in dolžnostjo. Moški smo vedno sebični.«

»Pripoveduj mi o svojih načrtih«. ga je zdaj zaprosila Vanda, ki je želela dati pogovoru drugo smer. Ugodil je tej prošnji tem raje, ker je čutil potrebo, spet enkrat govoriti jasno in neprikrito o svojih načrtih. Ves v ognju ji je zaupal svoje nade, ji risal svoj delokrog. V tem pripovedovanju je bil samo zdravnik, njegova osebnost je čisto vtonila v ozadju. Vsak načrt, vsaka misel je veljala le zdravniški praksi. Na lastno osebo, na svojo ljubezen, na Vando je v svojih načrtih za bodočnost popolnoma pozabil. To je čutila Vanda in neznanca bol ji je za hip objela dušo. Toda premagala se je. Saj ni pozabil samo nje, tudi sebe je pozabil.

Ne, ne sme biti sebična. Ne sme ovirati orla v njegovem poletu. Saj se lahko dviga z njim.

Ko je končal, je vprašala, kako se imenuje zdravilišče.

»Vidiš, pozabil sem skoro na to. Zdravilišče je novo in še nima imena. Hotel sem te vprašati, kako naj ga krstim!?«

»Jaz? Kako naj jaz vem?!«

»Zakaj ne. Ženske ste iznajdljive v takih stvareh.«

Vanda je pomislila. Hipoma je uganila:

»Veš kaj? Imenuje se naj: »Orlovo gnezdo«.

»Orlovo gnezdo? Kaj te je privedlo na to idejo?«

»Ti.«

»Jaz?«

»Da, ti. Prej ko sem poslušala tvoje načrte, mi je prišla primera »kakor orel hiti navzgor«.

»Ali Vanda, — ti me sodiš tako, — ker ...«

»Ker te ljubim, hočeš reči. Ne, to ti priznavajo tudi drugi.«

»Orlovo gnezdo! Res ni slaba misel. Izvrstna ideja! In popolnoma primerno za tisti kraj. Leži visoko med planinami. Vanda, ta ideja je vredna, da jo proslaviva. Greva v gledališče!«

»Če hočeš, poglejva na program.«

Gledališče ni obetalo nič posebnega. Odločila sta se torej za kino. Obzirno je šel ven, da se je Vanda preoblekla. Šel je parkrat pred vrati gori in doli, pa se je že prikazala na vratih v večerni obleki. Počasi sta stopala po ulici.

Po končani predstavi jo je povabil v kavarno. A ni se ji ljubilo, bilo je že pozno. Videl je, da je utrujena, zato je ni silil. Spremil

jo je do stanovanja in se poslovil. Vanda je gledala za njim in šele, ko se je odmev njegovih korakov popolnoma izgubil med množico drugih, je zaprla vrata svojega stanovanja. Vkljub utrujenosti pa je dolgo ležala brez spanja. Njene misli so se bavile z orlom in njegovim gnezdom.

(Dalje prih.)

G. Mali:

POJDI V CERKEV...

Kralj ljubezni je med nami
v najsvetejši hostiji,
križ na svoji sveti rami
nosil je za vse ljudi.

V tabernaklju zdaj prebiva
in ponižnosti uči,
milosti ljudem razliva
in ljubeče govori:

»K meni pridite, nesrečni,
ki v bridkosti tonete;
jaz sem pot k radosti večni,
v mene vsi zaupajte!«

Toda, glej, kako brezsrčno
ga prezirajo ljudje,
v grešno noč, v pogubo večno
brez Zveličarja drvé.

Ali tudi tebe, sestra,
je zagrnil grešni mrak?
Ali tudi ti brez njega
v svet namerjaš svoj korak?

Ali tudi v tebi luči
milosti ugašajo,
zvoki žalosti, obupa
v duši se oglašajo?

Vstani, sestra, pojdi v cerkev;
večna lučka tam gori,
tam je upanje in sreča
radost tvojih mladih dni.

R. Smersu:

DRUŽINI GOSPODARSKO ZAŠČITO

Obstoj družine je danes zelo ogrožen. Kriza družine nima le npravstven in socialen značaj, ampak je tudi gospodarskega značaja. Za obstoj družine, za družinsko občestvo in za izpolnitev nalog, ki jih ima družina, je nujno potrebna tudi gospodarska sigurnost. Družine nujno potrebujejo gospodarsko zaščito in gospodarsko izboljšanje. Krščansko delavsko gibanje postavlja za dosego teh ciljev tele zahteve:

Stanovanjsko vprašanje zahteva rešitve. Stanovanja so prenapolnjena. Često v delavskih stanovanjih ne biva le družina, temveč tudi druge osebe. V takih razmerah je ugoden razvoj družine nemogoč! To velja posebno za stanovanja v starih hišah. Potrebna bi bila širokopotezna akcija komunalnega in združnega značaja za zgraditev malih predvsem enostanovanjskih hišic. Ravnotako potrebni so pomoči tudi lastniki takih hišic, ki jim pretijo upniki s prodajo hiše in ki do tega položaja niso prišli po lastni krivdi.

Treba je znižati *izdatke za družine*. Podpirajo in ustanavljajo naj se otroška zavetišča za otroke iz družin, kjer morata biti zaposlena oče in mati. Občine naj dajejo šolskim otrokom, ki so revnih staršev, prehrano in obleko. Zobno zdravljenje naj se tudi nudi takim otrokom brezplačno. Šole prosto mladino bi bilo treba pošiljati v poklice, v katerih bi dobili sigurnejšo existenco in ki bi bili zanje primerni. Davčno bi bilo treba razbremeniti družine z mnogo otrok, posebno pa še vdovele revne žene. Oblastva naj podpirajo socialno zavarovanje in pomagajo nositi izdatke za družinsko zavarovanje.

Posebno zaščito potrebujejo *družine s številnimi otroci*. V takih družinah se najbolj razvija čut za skupnost. Zato so te družine posebno važne za državo. Vsled tega bi morali imeti vzdrževalci takih družin plače, ki bi bile zadostne za preživljanje cele družine. To vprašanje bi se dalo rešiti seveda na več načinov. Tudi pri stanovanjskem skrbstvu bi se moralo vzeti v poštev velike družine in tudi za nje zgraditi primerna stanovanja.

Zavedajmo se, da morejo le tiste družine dobro uspevati, ki so gospodarsko dovolj zaščitene. Ta zavest naj pride v vse tiste, ki imajo usodo našega ljudstva in naše domovine v rokah.

PODPORE ZA SVOJE OB BOLEZNI

Do podpor, ki jih daje Okrožni urad, nimajo pravice samo zavarovani člani Okrožnega urada, ampak tudi njihovi svojci. To pravico pa imajo le oni svojci, ki so v zakonu o zavarovanju delavca izrečno navedeni in le, če so izpolnjeni pogoji, ki jih omenjeni zakon postavlja.

Predvsem je treba vedeti, da ima svojec pravico do podpore samo tedaj, kadar in dokler ima tudi zavarovani član pravico do podpore. To pravico pa ima član,

kadar dela in dokler dela. Če torej svojec zboli ali se ponesreči v času, ko je njegov rednik (oče, brat, sin itd) zaposlen v zavarovanju zavezanem delu, tedaj ima pravico do vseh podpor, ki jih zakon svojcem nudi. Če bi svojec zbolel ali se ponesrečil v času, ko član sam uživa bolezenske podpore, ima tudi pravico do podpor, seveda le toliko časa, dokler ima član to pravico.

Kdo je svojec? Zakon o zavarovanju delavcev pravi, da je smatrati za svojce: poročenega ali neporočenega zakonskega druga, zakonske, nezakonske in adoptirane (za svoje vzete) otroke, starše, deda, babico, vnuke, brate in sestre zavarovančeve. To so torej vsi svojci, ki imajo pravico do podpor ob bolezni.

Dva važna pogoja pa morata biti izpolnjena, in sicer imajo pravico do podpor le oni svojci, ki nimajo dohodkov in žive z zavarovancem v istem gospodarstvu. Malenkostni dohodki tu ne pridejo v poštev. Zakon hoče izključiti le one osebe, ki imajo zadostne dohodke za lastno preživljanje. Žena, ki je sama v službi ali pa je samostojna trgovka, obrtnica (šivilja) ali posestnica ali zaposestnica primerno velikega posestva, nima pravice do podpor s strani Okrožnega urada. Pa tudi tista žena ali mati ali sestra, za katero član ne skrbi in je ne preživlja, nima pravice do bolezenskih podpor. Da so omenjeni pogoji podani, dokaže svojec uradu z občinskim potrdilom.

Do katerih podpor pa ima svojec pravico ob bolezni?

Svojec ima pravico do brezplačnega zdravljenja. Sme hoditi k zdravniku in sme ob potrebi klicati zdravnika na svoj dom. Dalje ima pravico do *zdravil in potrebnih priprav* za zdravljenje in slednjič pravico, da se v primeru potrebe vsakega pol leta zdravi po 28 dni brezplačno v *bolnišnici*.

Ob smrti zavarovanega člana imajo svojci pravico do pogrebne.

Dokler se oskrbuje član v bolnici, imajo svojci pravico do polovice *hranarine*, ki pripada članu, ako bi se oskrboval doma.

Nimajo pa svojci pravice do hranarine in do zdravljenja v sanatorijih in okrevališčih.

P O Ž E N S K E M S V E T U

Materinska razstava na Dunaju. Dunajsko društvo »Alt Wiener Bund« je priredilo letos od 1. do 12. maja v proslavo avstrijskih mater materinsko razstavo, ki jo je otvorila soproga zveznega kanclerja Schuschnig (Šušnik).

Razstava pod geslom »Für die Mütter« (Za matere) ima toliko večjo vrednost, ker izzveni po svoji priredbi prav posebno v čast Matere Božje, in poudarja predvsem materinstvo Marijino kot najvišji lik te proslave. Tako prikazuje razstava v posebnem oddelku vse božje poti, posvečene Materi Božji iz 3 stoletij. Znani profesor Gütersloh je s svojimi učenci prikazal naj-

modernejša dela, ki predstavljajo posamezne prizore iz lavretanskih litanij in ki dajejo močan poudarek češčenju Matere Božje.

V drugih oddelkih pa je razstava posvečena zemski materi. Tu prikazuje vse njeno delovanje in ljubezen, pokaže pa tudi, kako more na materinski dan vsak svoji materi pripraviti veselje in radost. Razstavljene so vse dunajske pesmi, ki so posvečene materinski ljubezni. Naslednji oddelok pokaže dela učencev, ki so jih izvršili za svoje starše. Drugi zopet opozarja na ljubke izdelke najmanjših v drobnih delih (takozv. Bastelarbeit), ki hočejo

svoje mamice na njih najlepši dan razveseliti s svojim lastnim delom. Trgovska zbornica je uredila razstavni prostor »Kaj naj kupim za mater?«, kjer more dobiti vsak pobude za obdaritev svoje matere. Kako vsestranska je razstava, nam kaže tudi to, da nam prikazuje materinski dan kot domač praznik. Daje pobude za okrasitev slavnostne mize itd. Posebej prikazuje materinski dan v kmečki hiši. Dotakne se tudi socialnih in gospodarskih nevarnosti, ki prete materam, ter svetuje pomoč v njih.

Materinstvo v vsej njeni veličasti zazajame oddelek »Mati v veselju in žalosti«, ki jo v slikah prikazuje kot vzgojiteljico, drugje zopet kot bolniško strežnico svojemu bolnemu otroku. Slika nam mater, ki z doraščujočim otrokom doživi praznični dan, povečuje jo kot junakinjo, ki je pripravljena prevzeti nase vso bol, samo da pomaga s tem svojemu otroku. Prav ta slika razjasnjuje povezanost Božje Matere z zemsko. Mati vseh bolečin polna, ki kraljuje v nebesih, je vzor in tolažnica zemske matere, ki se v samopozabi žrtvuje za otroka — božji dar.

Nekaj svojstvenega nudi oddelek, kjer more vsakdo glas svoje matere ujeti na gramofonsko ploščo in si tako ohraniti njeno živo besedo za vse življenje. Pa tudi filatelisti, (to so oni, ki zbirajo stare znamke), so prišli na svoj račun. Prireditelji so izdali posebne znamke s sliko Matere Božje, kot v nekak spomin na materinski dan.

Posebno pestrost in živahnost razstavi daje vsekakor izbran otroški orkester, ki sredi prireditvenega prostora vse dni igra v čast mamicam.

Ob priliki materinskega dneva niso Dunajčanje pozabili svojih najrevnejših mater. Izdali so posebne vinjete, izvršene v lepi grafiki, ki jih prodajajo v dneh razstave v njihovo korist.

Takole proslavljajo Avstrijci Nebeško Mater in svoje matere. Ali ne bi bilo mogoče to tudi nam v lepo pobudo za slično razstavo? Mislimo na to!

Učno leto na deželi. Nemčija je vpeljala posebno »učno leto na deželi«, v katero sprejme mladino (dečke in deklice) mestnih staršev. V letu sonca in zdravja na deželi se uči mladina poljedelstva in dobi

po izbranih učiteljih najboljšo vzgojo. To leto n. pr. je odšlo takoj po Veliki noči samo iz Prusije na deželo 31.000 dečkov in deklic, iz sarskega področja pa 1500. Izbera srečnih učencev oz. učenk se vrši že novembra. Deklice so vse enako napravljene, enako dečki, kar poživi te skupine zlasti tedaj, ko se vsi zbero k odhodu oz. po končanem letu zopet snidejo v mestu.

Tekma v številu otrok. Amerika — dežela tekem — je razpisala za prihodnje leto zanimivo tekmo za 500.000 (nekako 25 milijonov dinarjev). Zmagala bo žena, ki bo dokazala, da ima največ otrok, oz. ki je v teku zadnjih let imela največ porodov. Doslej sta se pojavili že dve tekmovalki, ena iz Kanade, ki je rodila v 9ih letih 14 otrok, med temi trikrat dvojčke, in druga njena rivalka, ki je povila 11 otrok v isti dobi.

Francoska žena. Voditeljica francoskega ženskega pokreta Luiza Weiss je dala časnika izjaviti, da se hoče francoska žena boriti za uveljavljanje sledečih štirih zahtev:

1. za Napoleonovo ustavo, 2. za pojmovanje Katoliške Cerkve, da bodi ženino mesto doma, 3. proti Voltairovi tezi radikalnih socialistov, ki zanika ravnopravnost žene z možem, 4. ter za zahtevo, da francoska žena sama upravlja domače finance, to je: sama sme gospodariti z domačim premoženjem, sama nadzirati domače izdatke in dohodke.

In še to je pristavila gospa Weiss, da je francoska žena odločno proti vojni in da se bodo vse Francozinje takoj združile v borbo proti njej, če bi nastala.

Kongres svetovne zveze za žensko volilno pravico. Koncem aprila se je vršil v Carigradu XII. Kongres »Svetovne zveze za žensko volilno pravico in za politično ter meščansko enakopravnost žene.« Kongresa, ki je trajal 8 dni pod predsedstvom gospe Corbett Ashby, se je udeležilo na stotine žena, zastopnic nad 30 različnih dežel. Otvoritve kongresa se je udeležila tudi Slovenka iz Carigrada, ki pa se je čudila, da ni bilo niti ene zastopnice Slovenk.

Kongres je ugotovil zanimivo dejstvo, da ima največ politične svobode in pravic ravno orientalska žena (Turčija, Ceylon, Siam, južna Afrika), o kateri navadno mis-

limo, da je pravzaprav najbolj zatirana s strani moža. Najmanj pravic ima žena danes v državah, ki so fašistično usmerjene, kot Nemčija, Italija. Med drugim se je kongres pečal tudi z vsemi gospodarskimi in socialnimi problemi, ki zadevajo ženo (moralno enakopravnost z možem, spolno vprašanje vzgoje, boj proti spolnim boleznim in prostituciji, vzvišenost zakona itd.) Zborovalke so zlasti naglašale zahtevo po svetovnem miru.

Veliko naklonjenost je pokazal temu

kongresu Atatürk (oče vseh turkov — kakor se imenuje turški sultan Kemal paša, največji reformator Turčije), ki je med drugim sprejel 30 zastopnic tujih držav, ter odredil za kongres izdajo posebnih poštnih znamk, ki so veljale dvojno označeno ceno, in ki bodo ostale do konca tega leta v prometu. Znamke nosijo sliko Nobelovih nagrajenk ali pa simbolizirajo različne ženske poklice. To je prvič v zgodovini, da je izdala pošta redne znamke v proslavo ženskega kongresa!

V R O Ž N E M D O M U

F. G.:

PRED KONGRESOM

Le poskusi naj kdo onegavi Jeri očitati, da ni pobožna; pa ona, ki je v Marijini družbi, pa najlepše šmarnice v vasi vsako leto naredi, pa med prvimi se je s svojo družino posvetila presv. Srcu Jezusovemu! In da bi v Ljubljano na kongres ne šla! Vsi otroci bodo šli v zaželenih novih oblekah; ona noče, da bi njej mogel kdo kaj očitati.

Kako je bilo že zadnjič, ko je gospod katehet v šoli spraševal, kdo ne hodi redno k nedeljski sveti maši? Jerini otroci so jo že večkrat zamudili. Zato, ker je mama tako ukazala. Je prepozno vstala in jih ni mogla do maše vseh umiti in obleči. V soboto je imela mama preveč dela in ni mogla sešiti nove oblekce, kakor je upala; v stari obleki jih pa ni pustila v cerkev, ker je že preveč zanošena. Moralni so varovati malo sestrico, ki leži v zibelki. (Sicer zelo lepo; — ampak, kako pa je ob delavnikih, ko otrok po cele popoldneve prejoka, sam zaprt v hiši?) Pa še in še. In če bi starše nadzorovali, bi bilo prav tako: vsak najmanjši vzrok je dovolj tehten, da se opusti pod smrtnim grehom zapovedana sv. maša. Pa ne samo v mestih in v industrijskih krajih; že našim in preprostim kmečkim ženam je vest kar otopela, da nič več ne opominja in ne svari.

Tako pridne ženske, kakor je Jera (vsaj sama je o tem trdno prepričana), ne najdeš zlepa. Kakor ura mora iti ves ljubi dan; če sem pa tja za pol ali celo urico postoji s kakšno sosedo, ji res noben človek ne bo oponašal. Vsak človek se mora katerikrat oddehniti. Le njen dedec tega noče razumeti. Venomer jezika in ji oponaša; posebno natečen je, če vidi, da šele v nedeljo zjutraj šiva otroško perilo, preden jih more preobleči. In takrat šele trdo hodi, kadar v nedeljo dopoldne opere kakšno majhno žehto ali peče kruh! V nedeljo dopoldne se kaj takega res kar mimogrede naredi; saj je za počitek še popoldneva dovolj. — Mož pa venomer jezika, da bi to vse naredila ob delavnikih, če bi prav porabila one prestane in preklepetane urice.

Ja, pravzares je tako na naši mili slovenski zemlji, tako je naše povojno dobro slovensko ljudstvo. To še skrivajo in taje, če katerikrat po spoznani lastni krivdi

ne zadoste nedeljski dolžnosti. Kadar pa ne praznujejo in opravljajo hlapčevska dela, na katera še pred nekaj desetletji nihče ne bi mislil, pa tega nič več ne prikrivajo in se ne sramujejo. Katera naših kmečkih mater je nekdanj ob nedeljah imela peko ali žehto; kateri naših očetov je dovolil zidarjem delati na njegovi lastnini ali je celo sam šel ob zgodnjem nedeljskem jutru orat in sejat na polje? — Ali so res vse to gorje zanesle tovarne, kjer delavci premnoge delavne tedne žalostni počivajo in morajo zato ob nenadnem večjem naročilu delati vse nedelje in praznike?

Če bi se posrečilo, da bi zamorili vero v Gospodarja, katerega smo dolžni moliti in častiti, potem tudi druge zapovedi ne vežejo. Nečisti greh — to se več ne sliši tako strašno, kot nekdanj; post — no, post je pa sedaj čisto odpravljen. Post je le tedaj, kadar ni ničesar za v usta. In bližnjega čast in dobro ime? Oh, kdo le misli na vse to!

Pa je onegava Jera že večkrat dejala in so ji pritrdile vse njene tovarišice, da so naš gospod župnik zelo dober gospod in da bi bilo še veliko več ljudi v cerkvi, če le ne bi pridigovali vedno eno in isto. Pa sedaj že vsi čisto dobro vedo, kaj bodo kakšno nedeljo pridigovali, ko je vedno le samo od evharističnega kongresa. Saj si človek kar sam misli, kako bo takrat nebeško lepo: okrašen stadion, toliko škofov in odličnikov in narodnih noš cele procesije! Ampak gospod tega še omenijo nič ne. Le o duhovni in notranji pripravi govore: da morajo naša srca spoznati Kristusa za kralja, da mora Bog v sveti hostiji zavladati nad našo lepo domovino.

Da le ne bi samo v dremavici pritrjevali! Naj s staro obleko in nošo ob letošnjem slavlju poživi tudi trdna in odločna vera naših krščanskih očetov in mater!

KUHINJA

Snežne kepice s šatojem. Napravi trd sneg iz 3 beljakov in zmešaj vanj 3 žlice sladkorne moke (stolčenega sladkorja). Medtem zavri v široki kozici liter mleka s koščkom vanilje, zajemaj z žličko sneg in polagaj kepice v vrelo mleko. Ko se kepice malo strde, jih vzemi iz mleka, deni na krožnik in postavi na toplo. Iz rumenjakov napravi mlečni ali vinski šato, streši ga v plitvo skledo ter zloži vanj snežne kepice. Ali pa vlij šato na kepice in daj takoj na mizo.

Medenik. Deni v skledo $\frac{1}{2}$ kg moke, 20 dkg sladkorja, 12 dkg medu, $\frac{1}{4}$ l oslajene črne kave, drobno zrezane limonove lupinice, cel pecilni prašek in dišave. Vse skupaj prav dobro stepi in deni v primerno veliko, pomazano in in z moko potreseno pekačo. Postavi testo v precej vročo pečico in počasi peci.

Rdeče jagode z mlečnim ali vinskim šatojem. Izbrane rdeče jagode deni na krožnik ter jih polij z mlečnim ali z vinskim štojem.

Solatne glavice v poletnem času prerade gredo v cvet. Preprečimo to na ta način, da napravimo v stebelce (korenino) tik pod zemljo majhno zarezo; s tem se dovanje mineralnih snovi zmanjša. Solata ostane tedne v glavicah.

Predmete, ki jih hočemo obvarovati, da jih muhe ne onesnažijo, pomazimo s strtim česnom. Česnov duh je muham zoprno.

Če Vaše perilo ni čisto in belo kakor novo in se morda celo predčasno trga, potem gotovo ne perete z *Zlatorog-ovim milom*. *Zlatorog-ovo milo* se izdeluje iz najfinejših sirovin in ga odlikuje izredna izdatnost in čistilna moč. Poskusite samo enkrat prati z *Zlatorog-ovim milom*, pa ne boste nikdaj več rabili drugih pralnih sredstev. Priznali bote tudi Vi, kar jih trdi na tisoče in tisoče: »Le *Zlatorog milo* da belo perilo!« V svojo lastno korist zahtevajte pri svojem trgovcu vedno izrecno le *Zlatorog-ovo milo*!

Cena »Vrtnicam« je izredno nizka: *broširan izvod stane 15 Din, vezan 22 Din*. Poština znaša posebej za 1 izvod 3 Din za inozemstvo 5 Din; ako se naroči več izvodov skupno, se izdatno zniža. Vezane knjige se dobe v rdečem, modrem, rumenem in zelenem platnu z zlatim ali barvnim napisom. Naroča se pri raznih knjigarnah ali naravnost pri: *Upravi Glasnika, Ljubljana, Zrinjskega 9*.

Ker je *naklada knjige omejena, naročite takoj, da Vam morejo pravočasno postreči*.

»*Evharistične šmarnice*«. Pripravljalni odbor za II. Evharistični kongres za Jugoslavijo v Ljubljani 1935. je izdal posebne šmarnice. Srečna je bila misel prirediteljev, naj bi mesec maj s svojimi staroslavniimi šmarnicami pripravljali naše duše na veliko evharistično slavlje, ki ga svojemu Bogu, pričujočemu v svetem Rešnjem Telesu, Jugoslavija s tem, da ob Njem, kot »mikrokozmu« vse naše religije, obnovimo vse prvine našega veroizpovedovanja. In zato te šmarnice niso delo enega pisatelja, temveč plod najboljših naših bogoslovcev, ki so od vseh strani osvetlili to sveto skrivnost.

V početku govore šmarnice o najstarejši zvezi med česčenjem sv. R. T. in česčenjem Marijinim ter o evharističnih kongresih sploh (Turk), o veri v zakrament (Košmerlj), o njega dogmatični skrivnosti (Fabijan) ter o »zgodovini« sv. R. T.: njega starozakonskih predodobah mani in velikonočnem jagnjetu (Slavič) ter o novozakonskih obljubah in postavitvi sploh (Snoj); o starokrščanskih simbolih in današnjih imenih (Dostal); o prvih obredih (Fr. Ušeničnik) in prvih mučencih (Lukman) ter o prvih zmotah (Odar). To bi bile nekako dogmatično zgodovinske studije, ki so jih napisali strokovni bogoslovci, da pokažejo vire, odkod je Cerkev zajela vero v sv. R. T. kje sloni ta živa vera, ki rodi mučenike, in kako je sila krivovercev ni uničila. — Nadaljni majski dnevi so kontemplativnega značaja, ki naj v nas pokažejo načine česčenja sv. R. T. (Žerjav), na zvezo s Cerkvijo in na sv. R. T. kot pospeševalca cerkvene edinosti (Grivec), na žarišče misijonskega žrtvovanja (Ehrlich), navdih umetnosti (Kimovec), in središče sv. maše (Fabijan). Škof Rožman govori o duhovništvu Kristusovem, drugi zopet o duhovniških šolah (Potočnik) in o R. T. v dušnem pastirstvu; o obhajilu - viru življenja (Fajdiga), o cer-

kveni zapovedi velikonočnega obhajila (Klinar), o pripravi in zahvali zanj (Koretič), o pogostem in vsakdanjem obhajilu (Jaklič), o obhajilu za otroke (Demšar) ter o sv. popotnici (Klinar). Sv. R. T. pa ima tudi svoj sociološki vpliv na človeka v družbi, na družino (Terčelj), na družbo sploh, ki ji ustvarja največjo vez ljubezni, je obramba trudnim in zapuščenim (Ahčin) in izmiritev naroda (Ujčič). — Zadnji šmarnični dnevi pa so posvečeni sv. R. T. in človeškemu trpljenju (Finžgar) ter veselju (Aleš Ušeničnik), zaključek o Zakramentu kot poročstvu častitljivega vstajenja (Opeka).

Tako so letošnje šmarnice nekaj izrednega in prvovrstnega, ki bodo privlačile seveda najbolj inteligentne vernike. Ob duhovnikovi razlagi pa bodo deležne njih bogastva tudi najširše plasti naroda. Sicer pa je knjižica tako notranje bogata na mislih in zgodovinsko-znanstvenem gradivu, ter živem religioznem življenju, da izgublja znak majskih prigrodbic ter se označuje kot bogoslovni almanah o najsvetejši katoliški resnici — sv. Evharistiji ter tvori važen donesek naši bogoslovni književnosti.

Knjiga ima 356 strani male osmerke in stane vezana z rdečo obrezo Din 30.—, z zlato Din 35.— brez poštine. Naroča se pri glavnem pripravljalnem odboru, Ljubljana, Miklošičeva c. 7.

»*Hišni Blagoslov*«. Društvo sv. Terezike v Ponikvah je za Evharistični kongres izdalo in založilo krasno sliko »Hišni blagoslov« v sedmih barvah kot »Hišni blagoslov«, ki bo spominski okras vsake slovenske hiše. Slika je napredaj v velikosti 35×50 cm po izvirni umetniški izdelavi akademskega slikarja Maksima Gasparija. Že ime popularnega avtorja nam jamči, da smo dobili novo narodno umetnino. »Hišni blagoslov« je komponiran kot živobojni baročni oltar s štirimi domačimi svetniki: sv. Florijanom, sv. Cirilom in Metodrom in sv. Terezijo D. J. Zgoraj spaja zgoščen narodni ornament v polkrogu presveto Trojico in sv. Družino. V sredi je natisnjena globoko versko občutena pesem Silvina Sardenka kot iskrena molitev našega ljudstva. Spodaj je vasica s cerkvijo, proti kateri se pomika procesija s sv. Rešnjim Telesom. — Slika »Hišni blagoslov« stane Din 12.— in poština. Naroča se pri Društvu sv. Terezike v Ponikvah, p. Videm — Dobrepolje ali pri Naši Slogi, Tyrševa cesta 17, Ljubljana.

Ako gre za zavarovanje pride v poštev le **UZAJEMNA ZAVAROVALNICA**

LASTNA PALAČA

LJUBLJANA, Miklošičeva 19

1. požar, vlom, nezgode, jamstvo, kasko, steklo, zvonovi.
2. doživetje, smrt, rente in dote v vseh možnostih; posmrtninsko zavarovanje »KARITAS«.

Zavarujte sebe in svoje imetje edino pri naši domači slovenski zavarovalnici.

„Dekliški oder“

V založništvu Vigredi je petero zvezkov Dekliškega odra, ki vsebujejo nastopne igre z ženskimi vlogami:

II. zvezek:

PASTORKA. Drama v petih dejanjih.

SESTRI. Božična slika v enem dejanju.

ŽIVELA TELOVADBA. Veseloigra v enem dejanju. Cena Din 12.—

III. zvezek je posvečen materinske-
mu dnevu in vsebuje 19 deklamacij
za materinski dan in kratke pri-
zorčke:

POTRPETI JE TREBA Z OTROKI
PISMO

MATERIN ZAKLAD

MOČNA MATI

MATERINSKA LJUBEZEN

Cena Din 10.—

IV. zvezek: vsebuje 5 daljših in
krajših iger namreč:

ZA SREČO. Igra v treh dejanjih.

ANGELA. Božična igra v petih
slikah.

URE NA RAZPOTJU. Prizor za
Silvestrov večer.

PAMET JO JE SREČALA. Burka
v treh dejanjih.

KAKOR VIDITE. . . . Veseloigra v
štirih slikah. Cena Din 16.

V. zvezek:

SV. ELIZABETA. Igra v petih de-
janjih. Cena Din 7.—

VI. zvezek vsebuje tri igrice:

ZADOVOLJNOST OSREČUJE. Bo-
žična igra v enem dejanju.

GOBAVKA. Misijonska igra.

PRED JASLICAMI. Božična igra v
dveh dejanjih. Din 7.

Z A L O Ž B A V I G R E D I

Ljubljana, Masarykova 12.

Vigred 1929, 1930, 1931, 1932, 1933
à Din 25.—

Med pomladjo in poletjem. — Din 10.

Mati vzgojiteljica. — Din 16.

Henoh Arden. — Din 8.